

REALITATEA

ilustrată

Mareșalul Hindenburg, președintele Reichului, a încetat din viață

(citiți articolul din corpul revistei)

Din țară

Săptămâna trecută s'a oficial la Curtea de Argeș parastasul de 7 ani de la moartea Regelui Ferdinand. În fotografia noastră vedem pe Regele Carol II-lea și Regina Maria îndreptându-se spre mănăstire.

La Brașov s'a dezvelit săptămâna trecută bustul Regelui Ferdinand. În fotografia noastră vedem pe Regele Carol II-lea, Regina Maria, Arhiducesa Ileana și Arhiducele Anton la solemnitate.

Învățătorii din țară l-au sărbătorit Duminica trecută pe d. dr. C. Angheliescu, ministrul instrucțiunii publice. În fotografia noastră d. dr. Angheliescu în mijlocul învățătorilor, în fața Ate-neului.

(Foto Berman)

REALITATEA

ILUSTRATĂ

Director: NIC. CONSTANTIN

Apare săptămânal în 32 pagini mari, cu un supliment gratuit de 48 pagini. Un exemplar 10 Lei

PREȚUL ABONAMENTULUI:
PE UN AN 400 LEI
PE ȘASE LUNI 200 „
PE TREI LUNI 100 „

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
București Str. CONST. MILLE 5-7-9
T E L E F O N 3 - 8 4 - 3 0
Imprimate la foto-rotogravură în atelierele „Adeverul” S. A

TRAGEDIA copiilor

de F. ADERCA

DE aproape un deceniu scriu în fiecare vară povestea tragică a copiilor care, neîmpăcați cu școala, se aruncă în fântâni, se spânzură în podul casei, se împușcă sau își iau lumea în cap.

Când se revărsă râurile și intră în sat, luând casele cu puhoaiile de ape, înecând semănăturile, guvernul trimite armata salvatoare și pe prefectul județului, cu portmoneul încărcat de bani, să mângâie și să mântue pe nefericiți. Și atunci s'au înecat două vaci și nu s'a mai întors la grajd un cârlan. Când iau foc mahalalele de scânduri și de ploșnițe, se fac colecte publice în toată țara, ca'n locul mizeriei să se ridice palate cu lumină electrică, parchet și fântâni arteziene. În toate aceste împrejurări spiritul colectiv intervine și repară dezastrele hazardului.

Ce se face pentru cetele de copii, care neștiutori de nepotrivirea firei lor cu școala, se duc spre infernul sinuciderii, zămbitori și plini de entuziasm? Cazul lor nu e izolat și excepțional. A devenit o lege meteorologică, — în luna Iulie fetițe și băieți cu ochi frumoși plâng o nefericire absurdă și cei mai simțitori dintre ei, caută scăpare în cea mai tristă dintre morți.

De ce nu se face nimic pentru mântuirea copiilor, când Statul se ostenește atât pentru salvarea vitelor și despăgubirea păduchilor pieriți în incendiile urbane?... Dacă la o sută de absolvenți de liceu, șazece nu sunt buni, înseamnă că liceul nu e bun. Când din zece copii, șapte nu sunt în stare să răspundă la întrebări, înseamnă că profesorul a fost un dobitoc sau un individ prea isteț, care s'a ocupat cu alte afaceri, iar la școală a luat numai leafă și a pus note.

Anul trecut, băiatul meu care nu rămâne repetent dar care suferă cumplit că pe cei mai buni prieteni îi pierde în fiecare an, căci sunt siliți să repete clasa, mi-a făcut o propunere ispititoare: Dacă sfârșitul de an trebuie sancționat cu un examen, să dea examen profesorii, nu elevii. Căci profesorul e obligat să facă educația elevilor și elevii n'au nici un motiv să nu se lase educați. Altfel n'ar mai veni la școală! În primii ani de școală, desigur, se vede că nu toți școlarii sunt buni de carte; dar în anii următori, în clasele de liceu, în ultimii ani de liceu, elevii sunt toți inteligenți și dacă se înfățișează nepregătiți la bacalaureat, înseamnă că profesorii lor nu și-au făcut datoria! Să se dea note și recompense, depline și cuani cu acompaniament de muzică militară, nu elevilor, care n'au în fond nici un merit căci ei sunt siliți să vie la școală, ci profesorilor, căci s'au ostenit și au izbutit să facă dintr'o clasă de ignoranți, o clasă de mici savanți...

Propunerea mi s'a părut atât de firească, încât am repetat-o într'un ziar de seară și mulți copii și părinți au râs cu plăcere. Ei au zis:

De vorbă cu'n profesor

Nostim ar fi, într'adevăr, ca Ministerul să treacă toți elevii din clasă în clasă, și să pue note profesorilor!... Și au privit propunerea ca o răzbunare hazlie a copiilor împotriva tiranilor dela școală... Nimeni nu a luat ideea în serios. Și ar fi meritat. Se crede îndobște că de vină sunt copiii, care — cum spune — „sunt leneși” și preferă „să se joace” în loc să „învețe”. Și în asemenea caz nefericit cum poate profesorul să dea notă de trecere unui elev care în loc să șadă în casă și să învețe, umblă pe stradă și pe la prieteni? E admisibil oare ca elevii de bacalaureat — precum din ne-

La petrecere găsim și jazzul respectiv format tot din școlari. Aceștia sunt fericiți (câți or mai fi oare?). Jos un grup de absolvenți

fericire s'a dovedit — să nu cunoască noțiuni elementare de știință, să nu poată citi corect o pagină dintr'un autor francez, să nu știe numele câtorva scriitori clasici români?... E posibil profesorului să deschidă zăgazul bacalaureatului și să dea drumul spre universități unui puhoi de haimanale cu mustăți și de agramăți cu frizuri de un stânjen?... Care ar fi atunci recompensa bunului școlar, care și-a topit ochii acasă „tocind” pe cărți?... Întrebările snut logic puse și aproape convingătoare. Dar se uită un lucru: Nu haimanalele se sinucid! Nu fetele nerușinate se aruncă în iaz — ei, dimpotrivă, copiii cei mai gingași, mai inteligenți, mai pudici, mai conștiinți. Nu avem dreptul să cerem copiilor să renunțe la joc și la prieteni, precum nu avem dreptul să le luăm somnul și bucatele. Nu este îngăduit să punem pe grumajii fragili ai unei domnișoare de paisprezece ani și ai

unui domnișor de doisprezece, o povară care depășește pe a muncitorului de uzină, om matur și ocrotit de legea duratei de 8 ore de muncă pe zi. Copilul care se duce la școală, unde stă șase ore fără întrerupere, ȘI-A FACUT DATORIA PE DE-PLIN. După ce a eșit pe poarta școlii, el nu trebuie pus la o muncă suplimentară, de care nu ar fi în stare nici oamenii maturi. Muncitorul lucrează în uzină și acasă se odihnește — sau bea. Copilul învață la școală, și acasă trebuie să se joace. O muncă intelectuală de șase ore pe zi timp de zece luni pe an, e îndestulătoare să dea naștere unei armate de savanți, nu a unor nefericiți elevi, pe jumătate speriați, pe jumătate ignoranți, și cari, disperați, se sinucid ca a-sasini prinși asupra faptului.

Căci așa cum e organizată școala, i se cere elevului să învețe acasă, singur sau cu părinți mai ignoranți ca el, iar la școală se duce — să i se pue note în catalog !

Un tânăr profesor de liceu, mi-a povestit zilele trecute la ureche: — De când am citit părerile băiatului d-tale, d. Marcel Aderca, pe care le-ai publicat sub titlul „Profesorul corijent”, nu mai las nic un corijent ! Dar imi dați voie să fac o obiecție ?

— Cu plăcere. Toate obiecțiile sunt îndreptățite. Nu facem nici odată obiecții destule. Sunt de părere să convocăm un congres al copiilor să-i întrebăm și pe ei de ce rămân repenți... de ce se sinucid ? E ideea mea fixă: Nu pot înțelege, nu ert oamenilor maturi, că copiii se sinucid !...

Profesorul urmă:

— Da, copilul trebuie instruit la școală și examinat, acasă de părinți, nu instruit de părinți sau de așa zisul „meditator” și examinat la școală, ca un delicvent. Dar d-ta știi câți elevi am eu în clasă ?... Peste cincizeci. Crezi d-ta că pot eu instrui într-o clasă cincizeci de elevi, cu inteligențe foarte variate ?... Eu i-am primit moștenire dela alți profesori și nu le mai pot face educația inițială, a metodei de a fi atent, de a cugeta, de a memora. Nu sunt de vină copiii — sunt de părerea d-tale — iar copiii sinucigași sunt victime. Dar nu sunt de vină nici profesorii sau nu toți profesorii, în situația de azi.

Știi care e idealul meu pedagogic ?... Nu să se schimbe programele, ci metodele. Visez să fiu profesor la trei materii, începând cu cincișprezece elevi din clasa întâia de liceu, și să merg cu ei până'n clasa opta. Nu numai că ar dispărea corijenții și repenții, dar n'aș mai avea nevoie de catalog, iar după trecerea bacalaureatului, acei cincișprezece elevi mi-ar fi prieteni, mi-ar face vizită acasă și m'ar iubi, cred, mai mult decât pe părinții lor... Sunt încremântuirii copiilor. Dar introduși !...

Sunt incredințat și eu — profesorul e pe drumul cel bun al cerea acestei metode e cu puțință ?... Vom vedea cu alt prilej.

F. ADERCA

Nu mai TRANSPIRAȚI
sub brațe și numai produ-
ceți impresia desagustătoare,
datorită toaletei pătate de
transpirație. Întrebându-l
„EXODOR”
produs „BAEDER” New-York

CĂLĂUZA ȘTIINȚELOR OCULTE

facecunoscut că d. Nicolau împlinind 50 de ani, din care 30 de publicistică, s'a hotărât o lună de jubileu în care prețurile sunt reduse astfel: Magnetismul și Sugestiunea 280 lei, Hipnotismul 250, Spiritismul 190, Tarotul 200, Semnătura Astrală 200, Astrologia Cabalistică 190, Misterele Telepatiei 250, Esoterismul—Francmasoneria 90, Bagheta Magică 95, Banul misterios — spiridușul 100. Descoperirea Comorilor 120, Magia și Vrajitoria 150, Ocultism orientat: fakirism — yogism 90, Ghicitul în Cafea și Bobi 40 lei.

Această reducere este numai pentru luna August, deci grăbiți-vă. Comandați trimetând și costul la adresa: CĂLĂUZA ȘTIINȚELOR OCULTE strada CARAIMAN Nr. 8 BUCUREȘTI. Cine nu are revista o poate cere.

SEZONUL VOIAJULUI

Plecând la băi sau în vilagiatură nu uitați flaconul cu Alcool de Menthe de RICQLES

Vă fereste de indigestii, crampe de stomac, greață, amețeli, răul de mare.

Alcool de Menthe de Ricqlès să nu lipsească din trusa dumneavoastră de voiaj.

CĂRȚI-REVISTE

A apărut „Lumea turistică” cea mai mare revistă din lumea turistică, în 24 pagini mari pe hârtie velină, tipărită la Tiedruk, precum și un supliment de 32 pagini pe hârtie velină din colecția „Lumea turistică”, conținând un ghid al orașelor Mangalia și Balic.

Desene și schițe inedite semnate de d-na Cecilia Culescu Stork, fotografii superbe, de o desăvârșită execuție tehnică. Numărul 1 al revistei „Lumea turistică” este închinat apelor.

Semnează M. S. Regina Maria, Arhiducesa Imperială Ileana, George Mugur, Em. Bucușă, F. Aderca, Oct. Moșescu, E. Samoilă, d-nele Stork, Delavrancea Gibory, B. Madelaine, Lucian Boz, etc.

Aranjament artistic de un gust desăvârșit.

Apariția „Lumei turistice” împlinește o lacună în publicațiile noastre în epoca turismului, a sportului și în sezonul băilor de mare. „Lumea turistică” aduce prețioase indicații, descrieri de actualitate și articole de valoare semnate de cei mai de seamă scriitori. Frumusețile mării, Delta Dunării, Balicul, Barca cu Vele, atât de viu redată sunt completate de ilustrații în tonul stilului, de o sufletească evocare locală.

„Lumea turistică” va constitui o colecție de fotografii, articole și documentări, demne de cea mai prețioasă bibliotecă.

Apare odată pe lună.

Ofemeie frumoasă ne descălușează secretul ei:

Eu prefer pentru îngrijirea tenului meu pudra D'ARGY

Doi copii ai Bucureștiului, soră și frate, a doua zi după rezultatul strălucit de la examene

Citiți „Magazinul”

E c a l d...

...și cetățenii nu știu ce mijloc să mai întrebuințeze pentru a se apăra puțin de arșița din ce în ce mai doboritoare. Strandurile Capitalei sunt pline până la refuz...

...în vreme ce privilegiații se lăfăesc pe plajele Mării Negre. Vizitatorii de la Eforie au chiar prilejul să asiste la convorbiri între oamenii politici de vază, care pentru odată s'au hotărât să abandoneze fracul și clacul, înlocuindu-le cu un maillot sumar și cu o pălărie mai mult sau mai puțin elegantă. Iată bunăoară pe fostul prim ministru d. Vaida Voevod într-o convorbire aprinsă cu d. Virgil Madgearu și alături de excelentul nostru caricaturist d. Ross.

Viața lui
depinde
de *un* fir
delicat

Firul s'a rupt, un ochi a scăpat și
ciorapul s'a dus! Și-a pierdut elasti-
citatea fiindcă a fost spălat cu un
săpun ordinar. LUX i-ar fi prelungit
viața, fiindcă LUX păstrează toată
elasticitatea țesăturilor delicate.

Numai

LUX

pentru lingerie fină

A murit mareșalul Hindenburg

Joi la ora 9 dimineața s'a stins din viață mareșalul Hindenburg, fostul președinte al Reichului.

Paul de Beneckendorff-Hindenburg, s'a născut la 2 Octombrie 1847 în orașul Posen. Tatăl lui era ofițer activ în armata germană.

Tânărul Paul de Hindenburg a fost educat în școala de cadeți de la Wahlstadt și în 1886 a intrat ca locotenent în armata activă, în regimentul de gardă nr. 3. A luat parte la războaiele contra Austriei (1866) și contra Franței (1870), luptând în bătăliile dela Gravelotte și Sedan și luând parte la asediul Parisului. Cariera sa militară a fost strălucită. În anul 1902 era general și comandant al diviziei a 28-a, în 1908 general de corp de armată, iar în 1911 a demisionat și s'a retras la Hanovra.

Războiul l'a surprins retras la reședința sa particulară din Hanovra. Armatele ruse înaintând în timpul primelor operațiuni cu mare repeziciune, împăratul Wilhelm al II-lea l-a rechemat în acti-

vitare, dându-i comanda trupelor din Prusia Orientală. Șeful său de stat major a fost generalul Ludendorff. Au urmat succesele dela Tanenberg și lacurile Mazuriene, precum și lupta dela Lodz. În 1916 a fost numit șef al statului major general, în locul generalului Falkenhayn. Ludendorff i-a rămas în permanență șef de stat major. Strateg genial, Hindenburg a reușit să întârzie înfrângerea trupelor imperiale și numai ofensiva mareșalului Foch a reușit să spargă celebra linie strategică numită „linia Hindenburg”. După ce a comandat retragerea trupelor germane de pe toate fronturile, și-a dat demisia din activitate, la 25 Iunie 1919.

Hindenburg era doctor de onoare al tuturor universităților și școlilor superioare din Germania și 172 de orașe îl numărau printre cetățenii lor de onoare.

Cu toată vârsta sa înaintată, Hindenburg a acceptat în 1925 să candideze la președinția Reichului, în urma insistențelor partidelor de dreapta, cari își vedeau situația periclitată. Bătrânul mareșal care se bucura de mare stimă a fost ales la al doilea scrutin cu 14.639.399 de voturi președinte al republicii. La 12 Mai 1925 a intrat în funcțiune, depunând jurământul pe Constituție.

S'a bucurat de un prestigiu desăvârșit, atât în fața partizanilor săi cât și a adversarilor. În 1932, expirând mandatul, a fost reales președinte întrunind la primul scrutin 18.600.000 voturi și avjnd ca adversari pe Hitler care a luat 13.400.000 voturi și pe comunistul Thaelmann care a luat 4.900.000 voturi. La al doilea scrutin, mareșalul Hindenburg a fost reales președinte întrunind 19.300.000 voturi, adică majoritatea absolută.

În timpul cât a fost președinte, a conlucrat cu guverne conduse de Bruening, general von Schleicher, Severing, Stresemann, etc. În viața politică a avut aceeași atitudine rigidă, dar respectuoasă față de prescripțiile legii, împlinind cu meticulozitate prevederile paragrafelor.

Mareșalul Hindenburg a fost căsătorit cu Gertruda von Sperling, care a murit în anul 1921. Are două fiice și un fiu, pe colonelul Oscar von Hindenburg.

În urma morții lui Hindenburg, noul președinte al Reichului este Adolf Hitler care s'a impus singur în această demnitate, împotriva prescripțiilor Constituției.

Mareșalul Hindenburg

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Actualități

La catedrala Sf. Iosif din Capitală s'a oficiat o slujbă religioasă pentru cancelarul Dollfuss. La solemnitățe a asistat și d. prim ministru G. Tătărescu.

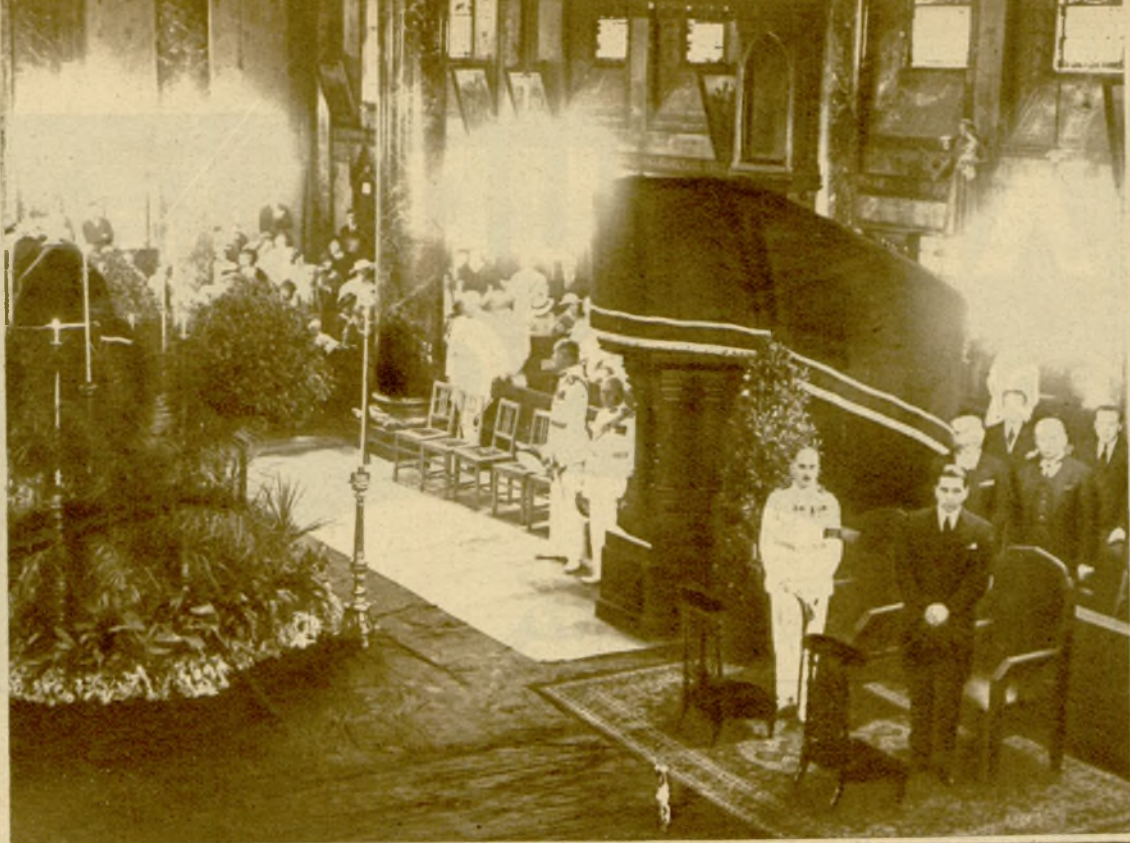
La Sibiu s'a deschis de curând Târgul de mostre anual

Fotografia de mai sus reprezintă portul femeilor săsoaice

Șezătoarea tinerilor din Ocna Sibiului.
Jos: Șezătoarea bătrânilor din Măiereni Sibiului.

SINGURUL TONIC BIOLOGIC PENTRU PIELE

ESTE

Eukutol

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Eukutol 6 CREMA GRASA
TONICIZANTA SI
REGENERATOARE

Eukutol-ULEI PENTRU STRAND,
SPORT, MASAJ SI
INGRIJIREA PIELEI

ALBITURI FINE PENTRU LINGERIE

CALITĂȚI SUPERIOARE

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1 / STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 / STR. HALELOR 21

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL.

Str. Regală No. 4 vis-a-vis de Hotel Union. Tel. 3-78-46

Anunță că D-na Doctor Rabinovici, dermatolog. reînforcându-se în Paris, consultă și tratează după metode moderne toate dermatoazele inestetice: Seboarea, coșuri, semne de vărsat, pistrui, negi, etc. **Tratamentul special cu Hormoni** contra ridurilor și mușchilor flasce. **Distrugerea radicală** a părului de prisos fără cicatrice. garantând neapariția lui; epilare definitivă a sprincenelor. — Cons 10—12 și 3—7 p. m. — Consultații gratuite Miercuri orele 11 — 12 a. m. Un curs de masaje faciale.

D-ra Maria Voluntare de la Teatrul Național, la Veneția

Doamna Hélène Duboque, autoarea romanului „Aventura din Cairo” apărut de curând

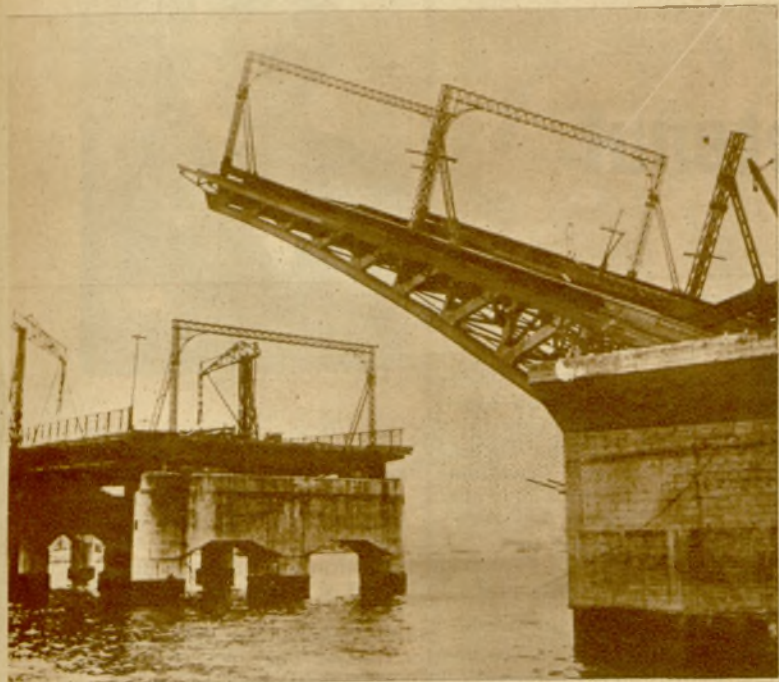
IN 15 MINUTE

nu mai a veți nici un fir de păr alb dacă întrebuințați

IMÉDIA
ORÉAL
PARIS

Vopsea de păr invizibilă
în 20 nuanțe

Cereți la toate droguerille și
farmacille din țară

Actualități

AL DOILEA POD DIN LUME

În Japonia s'a construit recent un pod mobil uriaș. Este al doilea pod mobil din lume în mărime. E lung de 40 metri și lat de 20 metri. Greutatea este de 1200 tone.

PARADA COSTUMELOR DE BAE

6000 de spectatori au asistat la strandul englez Margate la marele concurs mondial al costume-
lor de bae.

HIDROAVIOANE CARI ATERIZEAZĂ LA PICIOARELE ZGĂRIE-NORILOR

La San Bernardino în California s'a instalat un loc de aterizare pentru hidroavioane, la picioarele zgărie-norilor.

ASCENSIUNE ÎN MUNȚI CU MOTOCICLETA

În California a avut loc recent un concurs de motociclete în munți. În fotografia noastră îl vedem pe câștigătorul concursului în timpul ascensiunii unei pante înclinată de 78°.

Frantisek Langer și prietenul său Otto Pick

Otto Pick, cunoscutul redactor al ziarului „Prager Presse”, celebru prin lirica sa și prin traducerea în germană a pieselor lui Frantisek Langer

LA'NCEPUT am căutat să găsesc pe cineva care să-l cunoască pe Langer, pentru ca acesta sau aceasta să-mi facă cunoștința acestui autor atât de cunoscut. *Frantisek Langer*, ale cărui piese au fost reprezentate și la noi, obținând un succes deosebit era de mult slăbiciunea mea și țineam cu tot dinadinsul să-l cunosc personal. Trebuie să spun că nici o piesă nu m'a impresionat atât de mult ca „*Periferie*”, pe care am văzut-o în românește și'n germană. Trebuia deci neapărat să-l cunosc pe Frantisek Langer. Am încercat toate posibilitățile, dar puținele mele cunoștințe din Praga, aveau relații cu lumea sportivă, nu cu cea literară. Am rugat deci pe o doamnă cehă, din Praga, să-l cheme pe Langer la telefon. În cartea de telefon am putut citi: *med. univ. Frantisek Langer pplk.* Ultimele patru litere înseamnă că Langer este medic militar, în gradul de locotenent-colonel, deci nu e un boem oarecare, a cărui existență nu-i sigură delă o zi la alta. Mă așteptam oare la asta? Poate că da, căci e știut că Langer poate duce o viață destul de îmbelsugată, datorită veniturilor sale, provenite din reprezentarea pieselor „*Periferie*”, „*Cămila trece prin urechea acului*” și „*Ingeri printre noi*”, fără să mai socotim solda pe care o primește ca medic civil și militar.

Deci, numita doamnă a cerut d-lui dr. Langer o audiență, în numele meu. Dânsa i-a spus că un ziarist român dorește să-l cunoască și să-i vorbească, iar dr. Langer, foarte gentil, a răspuns că mă poate primi în orice seară la ora opt, la clubul „*Spolensky*”, un club al intelectualilor cehi. Acesta era colonelul dr. Frantisek Langer.

Dar după cel mult trei minute după ora opt, devenia autorul piesei „*Periferie*”. Într-una din seri l-am vizitat. Convorbirea mea cu Langer, n'o voi uita niciodată. I-am povestit multe despre România, despre minunatele noastre peisagii, despre munți și despre mare. Langer cunoaște România, adică o parte destul de mică: *Bucovina*. Are chiar un prieten, profesor în *Gura Humorului*, la care ține atât de mult, încât și România îi e dragă, pentru că prietenul său locuiește pe pământul ei. Am trebuit să promit autorului, că la viitoarea mea vizită în Praga, îi voi aduce vești despre bunul său prieten, pe care l-a cunoscut în timpul războiului.

Am vorbit despre „*Periferie*”.

— De fapt, subiectul nu mai este de mult actual — spunea Langer — cu toate că'n America piesa mea se reprezintă, în același timp, pe vreo sută de scene. Totuși mi-e foarte dragă, și vorbesc des de ea. Apoi îmi povesti cum a scris „*Periferie*”. El, Langer, e și dânsul un copil al periferiei. Cunoaște decibinelimbajul și mentalitatea ei. Figurile personajilor piesei nu sunt născociri, ci ele au trăit sau mai trăesc încă. Am discutat mult despre un personaj al acestei piese, despre „*Judecător*”. La pomenirea acestuia, Langer începu să râdă.

— Știi — îmi spuse „*Judecătorul*” — întrușipează de fapt două persoane. La noi în mahala, locuia un profesor cam ținut, iar noi copiii îi dădeam ultimul nostru ban, ca să ne povestească vreo poveste. Vorbia astfel ceasuri întregi, și când îl lăsam singur, cânta. Își clădise, afară pe câmp, o colibă, în care ducea o viață simplă, de animal. Celălalt era un judecător, destituit, fiindcă nu judeca după lege, ci după propria sa conștiință. S'a întâmplat chiar, să condamne pe reclamant, în loc pe cel învinovățit, și din această cauză a fost destituit. S'a datat la beție. Judecătorul din „*Periferie*” are însușirile acestor doi oameni, care în timpul copilăriei mele, erau foarte cunoscuți în mahalaua orașului Praga.

Am vorbit apoi despre raidul meu, călare.

— Știu — spuse el — că mulți oameni te socotesc nebun, eu însă aveam aceleași intenții în tinerețe. Voiam să-mi cumpăr o trăsurică și un cal și să parcurg cu ea Italia, în lung și'n lat. Printr-o astfel de călătorie poți învăța și vedea mai multe decât călătorind cu rapidul, automobilul, sau avionul, din oraș în oraș, spre a vedea ceea ce mi s'a sute de mii au văzut și au auzit înaintea ta. Căii mai ales — spuse Langer — zămbi — sunt animale minunate. Am stat vreo doi ani în Siberia și cumnatul meu — soția mea este de origine siberiană — mi-a dăruit un cal, înalt, voinic, care iarna căpăta un păr lung, stufos. Acest cal — care era mai curând pentru trasură decât pentru călărie — îmi deveni un prieten devotat. La înapoierea mea în patrie, am parcurs cu el multe sute de kilometri. Și'n război am avut un cal, din pricina

căruia mi-au degerat ambele picioare. Făceam parte dintr'un regiment de artilerie, și poposiam tot mai sus, în Carpați. Era în Martie, și'n timpul zilei soarele încălzia destul de bine, dar noaptea mai era încă frig. Într-o noapte mai rece, mi-am scos mantaua și-am pus-o pe calul care dărdăia. Eu, așa cum eram în veston am adormit după oboseala zilei. Iar dimineața, atât gamba cât și pulpa mi-eram degerate.

I-am povestit lui Frantisek Langer multe despre România, lucruri pe care nu le cunoștea încă. Apoi mi-a spus că dacă n'ar fi avut un plan bine stabilit pentru vacanța din vara aceasta, ar fi venit cu siguranță în România. M'a rugat ca imediat ce voi ajunge în țară să-i scriu, iar el va căuta, imediat ce va fi mai liber să ne viziteze țara. În timpul când am fost acolo, era ocupat cu scrierea unei comedii, care va căpăta probabil titlul „*Căsnicii cu obligații limitate*”, și care tratează o problemă la ordinea zilei. Viața comună a două persoane, care nu sunt legate nici fiziceste, nici din punct de vedere psihic, numai prăvălia pe care o conduc amândoi este singura lor legătură.

*

Această piesă a lui Langer — dealtfel ca și toate celelalte — va fi tradusă în germană de redactorul Otto Pick, dela „*Prager Presse*”.

Acesta este omul care traduce geniul lui Langer pe înțelesul tuturor, căci Frantisek Langer scrie numai în limba cehă. Se'nțelege deci că nu puteam părăsi Praga, fără să-l vizitez pe Otto Pick.

Rar mi-a fost dat să întâlnesc un om, care, dela prima privire să-mi fie atât de simpatic ca Otto Pick. Se înțelege că Langer și Pick, sunt legați cu trup și suflet unul de celălalt. Și Otto Pick — ale cărui scrieri în limba germană și cehă sunt bine cunoscute — e un autor de talent. M'a primit foarte frumos și a lăudat inițiativa mea de-a întreprinde un raid călare — dealtfel primul raid de acest gen, întreprins vreodată de un ziarist. Și cu el am vorbit multe despre România. El cunoaște o mulțime de scriitori și ziaristi români, dela congresele „*Pen-Clubului*”, și regretă faptul că cehii ne cunosc țara și pe noi, atât de puțin. El a insistat, de câte ori a fost împreună cu scriitorii români, să se organizeze o serie de conferințe, în care scriitorii cehi să vorbească în România despre frumusețile și cultura poporului ceh, iar românii să țină conferințe de propagandă pentru România, în Cehoslovacia.

După ce-am plecat dela Otto Pick, am fost foarte mirat că nici Langer, nici Pick, nu mi-au vorbit unul despre celălalt, cu toate că o prietenie sinceră îi leagă de mulți ani. Dar probabil că și aceasta are motivele ei. Neîndoierea că amândoi sunt celebri. Și asemenea oameni nu fac nici odată caz de sentimentalism.

KUBY KLEIN

Dr. Frantisek Langer, autorul cunoscutelelor piese „*Periferie*”, „*O cămilă trece prin urechile acului*” și „*Ingeri printre noi*”, cel mai popular scriitor ceh.

NOI REDUCERI. TOATE SERVICIILE

COAFORUL BEER

25

LEI

CALEA MOȘILOR 53 • BACȘIȘ L SU PRIMAT

Aur, Briliante, Smaragde

și Bijuterii vechi cumpăr

PLĂTESC CEL MAI BINE

„ESANU”

STR. BREZOIANU, 12

Orele opt seara, în fața lui „Grand Hotel” din Peking; începe să se aștearnă o ploaie deasă, felinarele, „rickshaws-urile, în penumbra, trimit rotogoale luminoase pe caldarâm. Personagiile: J. Sauerwein, M. Chadourne, un Chinez.

O NOAPTE LA PEKING

de JULES SAUERWEIN

S. — Sunt două luni și jumătate de când călătoresc; în acest timp am prins — desigur — câte ceva din cele 50.000 cuvinte, am dus o existență de muncă și agitație. Dar acum ne despărțim. D-ta îți îndrepti pașii spre Tropice, cu trenul, vaporul sau avionul. Fericit om! Vei vedea păduri, frumoase torsuri bronzate, vei admira Himalaya, în vreme ce eu voi străbate un Manchuko, care, nădăjduesc, a devenit pașnic, până la Wladivostock și nu voi vedea săptămâni întregi decât stepe Siberiei.

C. — Fiindcă în seara asta nu avem nici o recepție la ambasadă și nicio gală oficială, ce ai spune dacă l-am lua cu noi pe bunul nostru prieten Wang și ne-am îngădui să petrecem o seară plăcută? Îți propun un restaurant renumit dela marginea orașului și un dineu după moda Sseut-Ciuan; e ușor deoarece nu se compune din prea multe feluri. Vreau să fiu încântat de China. Vom da, apoi, o raită la cântărețele din Chienmen și pe la barurile internaționale, dacă te atrag.

S. — Dacă n'am face asta, Parisienii ne-ar lua drept niște misionari protestanți.

C. (*machiavelic*). — Ne-am strica reputația!

IN STRADA

(Rickshaws-urile pornesc. Ele ocolesc Cartierul Legațiunilor și, străbătând marea alee de salcâmi constelată cu flori galbene de măceș, precum și alte câteva alee, ajung la poarta uriașă a Chienmen-ului.

Străzile mocirloase sunt când întunecate, când iluminate de lămpile dughenelor; mirosuri de bucate ne vin în față; în fundul restaurantelor se văd bucătari burtoși cu tichiile negre ale spițerilor lui Moliere, făcându-și de lucru în jurul oalelor și căldărilor. Ceva mai departe vedem niște Mongoli cu căciuli de blană frigând miei întregi. Pe trotuare, dinapoia cuptoarelor în aer liber, vag adăpostite sub corturi, negustorii servesc, după gradul de avuție al clientelei, tartine de „sorgho”, orez, paste făinoase sau raci. Din colțuri părăsite țâșnesc parfumuri de gunoiu; îngropate în canapelele vechilor trăsură și ascunse dindărătul ferestrelor de mica ale literelor de lux, se văd femei hieratice cu mânuși multicolore, arătându-și obrajii lor fini, pudrați și fardați).

C. — Frumoasă atmosferă, nu? Mai uiți puțin de plecticoasele kimonouri și de... onorabila bae caldă.

S. — Onorabila bae caldă are părțile ei bune.

DINEUL CHINEZESC

(Sosim la restaurantul din Sseutciuan. Wang a telefonat din timp; pe masă, la primul etaj al unei case care stă să se dărâme la orice pas, se văd cești cu ceai galben alături de semințe prăjite și fumezânde de

Ceai servit în cești elegante de chinezoai delicate. — Intrarea într'un local, văzută în timpul zilei

pepeni verzi și galbeni. După câteva hors d'oeuvre-uri, ne așezăm la masă). C. — Ar fi bine să vedem menu-ul, nu-i așa domnule Wang?... Ba nu, mai bine să ne rezervăm surpriza. Se spune că aci se servește cea mai bună masă din tot Pekingul.

(Se aduc hors d'oeuvre-urile: șapte farfurii mari cu grăunțe zaharisite, bucăți de pește rece, pui și rață și ouă moi de Sseutciuan — timpul le-a transformat într'un soi de brânză portocalie — diferite scoici prăjite, apoi puse la ghiață. Totul este excelent).

WANG. — Asta nu-i decât începutul. Veți vedea acum primul serviciu.

S. — Dineurile chinezești reamintesc de capitolele lui Rabelais unde sunt înscrise bucatele variate ale lui Pantagruel și Panurge.

C. — Aci am scăpat, cel puțin, de japonezării. La prietenii d-tale din Tokio, mesele erau, mai curând niște expoziții de naturi moarte, nicidecum adevărată bucătărie. Incepuseră să mă obosească cu supele lor de peisajisti, cu legumele lor crude și pătrunjelul lor ăzizat ca un arbore pitic. Aci mă-nânci ca lumea. Bucătarii au grijă și de stomacul și de igiena ta. Îți servește, rând pe rând, sosuri tari, supe răcoritoare și mâncăruri dulci.

În privința digestiei, nici o grijă. Și-apoi, nu preferi d-ta vinul acesta cald, auriu și curat, în locul banalului Saké?

S. — Trebuie să-ți mărturisesc, în tot cazul că aceste aripioare de rechin prăjite într'un sos cafeniu și dulceag sunt o minune și această găină cu bambus le scoate în evidență prin antiteză. Păcat numai că aceste mâncăruri sunt unsuroase și alunecoase încât până la Wang în persoană abia reușește să le aducă la gură cu lungile baghete de fildeș. Cred că cu tot disprețul ce mi se va rezerva — am să cer o lingură și o furculiță.

(Serviciul al doilea depășește pe cel dintâiu în calitate și cantitate. Se compune din ficiți de rață prăjiți, pești lungi și cărnoși înecați într'un sos bearnez, sparanghel cu untdelemn și semințe de lotus à la Béchamel.)

C. — Este delicios dar nu mai mi-e foame.

(Deodată, un strigăt sfâșietor oprește oame baghetele de fildeș în plină acțiune. E pur și simplu o cântăreață acompaniată de o vioară bicordă, în formă de pipă, care intonează o melodie tragică; d-l Wang îmi spune că acest cântec exprimă reveria melancolică a unei fete părăsite de iubitul ei. Vioristul mișcă din arcuș cu atâta nădejde încât ai spune că taie lemne cu fierăstrăul. S'ar cutremura și ferestrele dacă n'ar fi de hârtie. Cât despre tânăra fată, se pare că aria ei se compune alternativ din gâlgăituri nedeslușite și țipete stridente de ajutor).

S. — Geșele erau mai discrete.

C. — Da, dar lugubre. Această, cel puțin, nu are aerul unei fantome în reprezentație.

(Tânăra fată, timid cocoțată pe un scaun, are aerul că a venit în vizită. Nu și-a scos de pe ea nici măcar mantaua cea lungă de lână cenușie, dedesubtul căreia se zărește un furou de mătase albastră, cu guler înalt. Este într'adevăr grațioasă și seducătoare. Păcat însă — orice ar spune Chadourne — că își inchipue că este necesar să scuipe pe jos la fiecare două minute. Înainte de a se retrage, scrie

cu îndemânare pe o hârtie, adresa ei complicată și ne invită să venim să luăm ceaiul la ea, puțin mai târziu. Suntem la al doisprezecelea fel. Un grătaragiu în sutană, pătrunde în sufragele ținând într'o furcă cu doi dinți, lungă cât o lance, faimoasa „rață lăcuită” a Pekingului).

WANG. — Patronul mi-a spus că ultimele mâncăruri sunt deosebit de gustoase. S. — Cum? Mai este ceva de mâncare?

WANG. — Vă rog să gustați din broasca festoasă. E divină. Mai sunt încă opt feluri, plus patru supe, dintre cari două dulci și, la sfârșit, orezul pe care-l veți înmuia într'un sos de alge și untură. Am comandat douăzeci și una de feluri de mâncare și rebue să le mâncăm pe toate!

(Masa se acoperă din nou cu mâncăruri cu aspect imbie-

tor: raci cu sos, o movilă uriașă de broaște festoase cu ierburi marine, și, înfășșit, tocătură de scoici. Convivii, ciugulesc languroși cu baghetele. Îmi este materialmente imposibil să mai continui. Dineul, început cu deserturi, sfârșește — firește — cu supe, ceace este, în fond, igienic și savuros).

La o jumătate de oră după aceea, în stradă, în fața vehiculelor care ne-au așteptat răbdătoare:

S. — Așa dar, prietene Chadourne, ai câștigat, cu acest dineu, prima repriză. Să vedem acum dacă frumoasele d-tale Pekineze sunt tot atât de delicioase ca și „rațele lăcuite”.

C. — Nu-ți promit decât să le vezi, amice Sauerwein. Fetele acestea nu sunt ceea ce crezi...

CARTIERUL CÂNTĂREȚELOR

(„Hutung”-ul pe unde au apucat „rickshaws”-urile înnoată în lumini și sgomote. Pe uși, globuri în formă de inimi de bou și tobe. Basmale roz, roșii și galbene sunt agățate în ex-voto. Literale spintecă în mersul lor un val neîntrerupt de nocturni cari, cu mâinile ascunse în mâneci și pantalonii pornind de lângă gât, au aerul unor călugări chercheliți. Frumuseți fine și pictate, sboară cu trăsurile lor, săgetându-ne cu privirea.

WANG. — Iată „sing-sing-girl”-a noastră de adineaori. Intră în casă...

S. — Stabilimentele astea sunt interesante de vizitat, cu tot aspectul lor echivoc. Dar unde ne oprim?

WANG. — Unde doriți. Aci sunt casele de clasa doua. Sunt și de clasa întâia și de a treia. Caracterele aurii pe care le vedeți arată categoria.

C. — Și numele?... Cum se traduc astea, domnule Wang?

WANG. — „Cele două izvoare”... Casa lotusului alb”...

C. — Și aici?

WANG. — „Cele patru fericiri”.

S. — Ne oprim aci.

(O trăsură cam antică, cu perdelele lăsate, ne astupa drumul. Doi lachei manciurieni stau în picioare, la spate. Catărul vehiculului rumegă boabe de „sorgho” pe care Mafu-ul (vizitiul) le-a pus în fața lui, pe un taburet. Vizitiul doarme pe capră. Un personaj mic și gras iese dela „Cele patru fericiri”, cu tichia aplecată, fruntea turtită și ochelari cenușii. Să fie un actor, un general, sau un ministru?

C. — Ce glumă! Panchen-Lama este la Nankin, gata de piecare pentru Lhassa. Peste două zile trebuie să iau avionul ca să-l ajung.

WANG. — Eu nu v'am spus: Panchen-Lama. La Peking sunt cinci sau șase Budda vii.

C. — Să intrăm la „Cele patru fericiri”.

(La intrare, un ecran de piatră pe care este zugrăvit un peisaj poetic cu nuferi și pagode, unde se plimbă doamnele dela curte din epoca Sung.

Un urlet de strangulat. Este grupul de eunuci și paznici care anunță sosirea vizitatorilor străini. Zarvă în curțile interioare iluminate prin transparență de pereții cu ornamente grecești ale pavilioanelor. Din ușă în ușă, servitoarele în pantaloni scurți saltă pe picioarele lor ciuntite și ridică, ici și colo, o perdea plutitoare care lasă să se itrevedă, în camerele lor, cântărețele indeletnicindu-se cu ținerea cursurilor de dragoste. În jurul meselor pe canapele tari cu spătar de marmoră, studenții îngână poeme. Mai departe, un negustor voluminos digerează).

WANG. — Dacă doriți să urcăm în salonul de primire. Vom vedea, mai întâiu, fetele, apoi vom merge, pe urmă la aceea pe care o vom alege.

(Scara se mișcă din fățani; eunucul ridică o perdea și scoate un nou răcnet. Toate perdelele se dau la oparte dintr'odată lăsând să apară un roi impetrit de femei în pantofi. Mutrele lor pudrate defilează dinaintea intrării salonului luminat de o electricitate puternică, unde s'au instalat vizitatorii).

S. — Prima! Prima!...

WANG. — Stați să le vedeți pe toate.

C. — Cea de a treia! A cincea și a opta!

WANG. — Nu putem chema mai mult de trei.

(Prima, a cincea și a opta trec din nou, cu gâtul țepăn, îmbrăcate în mătase dela călcâie la bărbie).

C. și S. (Impreună). — Sunt foarte drăguțe; dar ce vârstă au?

(Cele trei dulcinee sunt mult mai puțin intimidată decât străinii. S. mângâie cu un aer pământesc ciucurii a la Jeanna d'Arc ale celei dintâiu. Cea de a cincea și cea de a opta desfac pachete trandafirii de țigări și nougat în timp ce micuțele servitoare toarnă ceaiul).

WANG. (care caută să insuflească o conversație imposibilă). — Știți ce scrie pe tabloul acela cu „caractere”, agățat pe zid? Faimoasele cuvinte ale unui filosof de-al nostru: „Veți putea găsi oricând, în mijlocul muritorilor, o grădină epicuriană”.

C. (care preferă să schimbe subiectul). — Ia spune-mi, te rog, a propos de asta, cum aș putea sta de vorbă, mai în particular, cu o fetișcană de aci.

WANG. — Un moment, te rog. Am să întreb servitoarea.

(Wang iese și după o jumătate de oră de conciliabule misterioase, se reîntoarce, abătut).

WANG. — E dureros, dar este virgină.

S. — Lasă, te rog, glumele, domnule Wang.

WANG. — Nu glumesc deloc. Aci sunt fete dela opt la douăzeci de ani. Ele primesc, impart cărți ilustrate și se duc să cânte în oraș. Obişnuții lor le fac curte săptămâni și luni întregi. Multe din ele se mărită ca neveste secundare sau terțe.

WANG. — Obiceiul este să oferi un dineu mare, cu multe persoane, apoi un cadou. Când fetele sunt virgine, cadoul trebuie să fie de cel puțin 500 dolari.

(În timpul conversației, „fetele-flori” au dispărut și reapărut în mai multe rânduri pentru a se ocupa de numeroasa lor clientelă. Complezent, d-l Wang iese din nou pentru a negocia cazul lui „Clar de lună peste cimitir”. Se întoarce enervat, trist).

C. și S. — Ei, cum a rămas?

WANG. — Are câțiva prieteni și obicinuiți în camerele vecine. Regretă foarte mult. Ar însemna s'o așteptați până la orele 4 dimineața. Dar dacă voiți să fumați o pipă, așteptând-o...

C. și S. (In unanimitate). — Niciodată!... Dar „Cea de a treia”?

WANG. — Este imposibil de făcut ceva cu ei; am cunoscut-o acum doi ani și, pentru „obrazul” ei, nu poate întâlni în fața mea pe niciunul dintre prietenii mei. E păcat, dar așa este eticheta.

(Orele două dimineața. Trio-ul a vizitat „Cele două izvoare”, „Florile de lotus alb”, „Lacul Purității”, „Valea dorințelor”. Dar prețutindeni, eticheta, virginitatea și concurența vizitatorilor, toate pricină de indisponibilitate, au făcut să le dispară curiozitatea).

C. — Cred că apreciezi, prietene Sauerwein, subtilitățile civilizației chinezești...

S. — Da, apreciez...

(Pornesc din nou. Rickshaws-urile lor străbat acum iarăș Cartierul Legațiilor. Un lampion sașiu strălucește în fața lor. Cabaret internațional).

WANG. — Aci, domnilor, vă aflați în brațele vieții occidentale. Locul acesta este ultimul din barurile voastre deschise noaptea de când primarul Peking-ului a închis dancngurile.

(O sală de dimensiuni mari, împodobită cu oglinzi și zugrăveli de un gust indoeinic. Un grup de vre-o douăzeci de Rusoaice obosite privesc contemplativ la mesele, din fața lor, văduve de consumație. Un majordom, în halat alb, ne întâmpină. Slavele ne aruncă o privire bolnăvicioasă și desamăgită care evocă amara amintire a cincisprezece ani de tribulații între Kharbin și Shanghai).

C. și S. (cu un aer de mari duci). — Șampanie!

(Ei invită două dintre Rusoaice: Olga și Vera. Majordomul aduce un amestec gălbui decorat cu numele de Mont-martre? E un spumos cu zeamă de mere, foarte apreciat după cât se pare. Protestări. Chinezul descoperă, în cele din urmă, o marcă franceză al cărei lichid țâșnește în mijlocul unei tăceri de mormânt).

OLGA (intr'o Englezească aproximativă). — Am avut un unchiu care a fost ofițer în Garda Imperială, pe timpul Țarului.

(Este lovitura de grație. Colaboratorii noștri, obosiți, părăsesc scaunele).

S. — Să ne întoarcem acasă. Desfrâul atinge aci un nivel social și moral care mă copleșește. Chinezoaicele de adineauri erau virgine și trebuia să le cer în căsătorie părinților lor. Aci ne aflăm în familia Gardei Imperiale. Hotărît lucru, providența veghiază asupra noastră. Domnișoarelor, la revedere.

JULES SAUERWEIN

Traducere de GEORGE THEODORESCU-TEDDY

câtă trudă

inutilă să gonești muștele din casă
cu prosopul!...

Muștele se întorc întotdeauna. Nu
vă căzniți deci în zadar: luați
FLY-TOX.

FLY-TOX

URIAȘI ȘI PITICI

de J. REDVERS BROWNE

Cauzele pentru care unii oameni rămân mici, ar alții cresc prea mult. Cum putem să ne controlăm propria creștere e.

Deseori în viață întâlnim fapte, care abia sunt cunoscute în importanța lor, și totuș dacă le analizăm descoperim în ele aspecte misterioase ale naturii. Când, acum vreo câțva timp am publicat un studiu asupra piticilor și uriașilor, am primit o scrisoare din partea unui cititor. Scrisoarea era în acelaș timp și o întrebare foarte interesantă: „Dece nu crește omul cât un elefant și dece nu rămâne atât de mic cât un șoarece?”

La prima vedere, aceasta pare o glumă. Totuș vom vedea

*Între aceste două extreme edificative
dintre uriași, oameni nor-
mali și pitici*

că pentru această întrebare există un răspuns foarte plausibil. Și aci e vorba de-o chestiune obicinuită, cum ar fi de exemplu problema greutateii normale sau mărimea normală a unui om. Măsurile standard sunt fixate astfel că omul nu poate să le opună rezistență. „Care dintre dv. poate să-și mărească — cât de puțin — obrazul?” putem citi în scrisorile vechi. Secole de-a rândul, această întrebare și-a păstrat însemnătatea. Științei moderne a timpului nostru i-a fost rezervată cinstea de a da răspunsul acestei întrebări. Se știe că omul crește în lungime și volum, după o măsură normală, bine stabilită. Întrecerea acestor măsuri e în funcție de centimetri. Dacă însă, măsurile sunt întrecute cu mai mult, se vorbește imediat de uriași și pitici. Asemenea anormalități se ivesc — socotite după numărul populațiilor — foarte rar și nu există statistici din care să se poată deduce că vreun om a crescut cât un elefant, sau a rămas atât de mic ca un șoarece. Este probabil că unul din cei mai mici pitici a fost Philetos din Cos, un cunoscut poet și filolog al anului 330 înainte de Christos. Se spune despre el, că trebuia să poarte greutate în buzunare „spre a nu fi luat de vânt”. Apoi a fost și Alypius din Alexandria,

mai mult de nouăzeci de centimetri. În anul 1626 Jeffrey Hudson, un pitic englez, de numai 47 centimetri înălțime, a fost servit regelui de către ducesa de Buckingham, într-o plăcintă. Dela această întâmplare, el a mai trăit încă 27 de ani, și se spunea despre el că a provocat pe un oarecare Mr. Crofts la duel, însă că acesta nu s'ar fi prezentat pe teren decât cu un furtun. La a doua întâlnire însă, piticul și-a împușcat de moarte adversarul. Un nobil polonez, contele Borowlaski, renumit prin manierele sale elegante, s'a născut în Noembrie 1739, și n'a crescut mai mult decât un metru. El a avut o soră, Anastasia, cu șapte ani mai mică decât dânsul, și cu atât mai măruntă decât el, încât putea să „stea sub umerii săi”. Un alt pitic a fost bine cunoscut „general Tom Thumb” (Policarul). Adevăratul său nume era Charles Stratton și a fost născut în America. În Februarie 1864, în vârstă de 23 de ani, înalt de 86 de cm., s'a căsătorit cu Lavinia Warren de 21 de ani, înaltă de 89 de cm. El soția, copilul și prietenul său au fost expuși în Anglia, în Decembrie 1864. De uriași se vorbește încă în Vechiul Testament. Se

O nuntă în lumea piticilor

Un grup de pitici făcând cumpărături la un magazin din Reriin

Dacă însă secrețiunea e mai puțin decât suficientă, omul nu se dezvoltă deajuns. O funcționare anormală a acestei glande, poate atrage după sine și alte anomalități. Se semnalează des cazurile de „Acromegalie”, adică creșterea anormală numai a unei părți din trup, ca: figura, mâinile sau picioarele. Este deci probabil că orice fel de abatere dela normal se datorește tiroidei. Tot sucul acestei glande, ajută creșterea gâtului lung al girafei, trompei elefantului și cocoșei cămilei.

Știința studiază acum o mulțime de teorii asupra funcționării acestei glande și se recomandă anumite tratamente care să excite sau să reje funcționarea activității ei. Se pare deci, că într'un viitor apropiat, funcționarea acestei glande va putea fi reglementată de oameni, cari își vor putea deci controla și aranja după dorință creșterea sau trăsăturile feții.

spune că Og, regele Bashan-ului, era atât de înalt, încât patul său după măsurătorie de azi, era de 4 metri și 10. După Biblie, Goliat din Gath, care a fost ucis de David, avea 2.79 m. înălțime.

Lancashire a dăruit lumii unul dintre oamenii cei mai înalți. Acesta se numea John Middleton, născut la Hale în 1578, de care se spune că avea mâini lungi de 44 de cm. În înălțime măsura 2.81 metri. Regele George al IV-lea, când era încă Prinț de Wales, avea un portar uriaș, anume Big Sam., de 2.41 metri înălțime. Apoi a jucat rolul uriașului în opera „Cymon”.

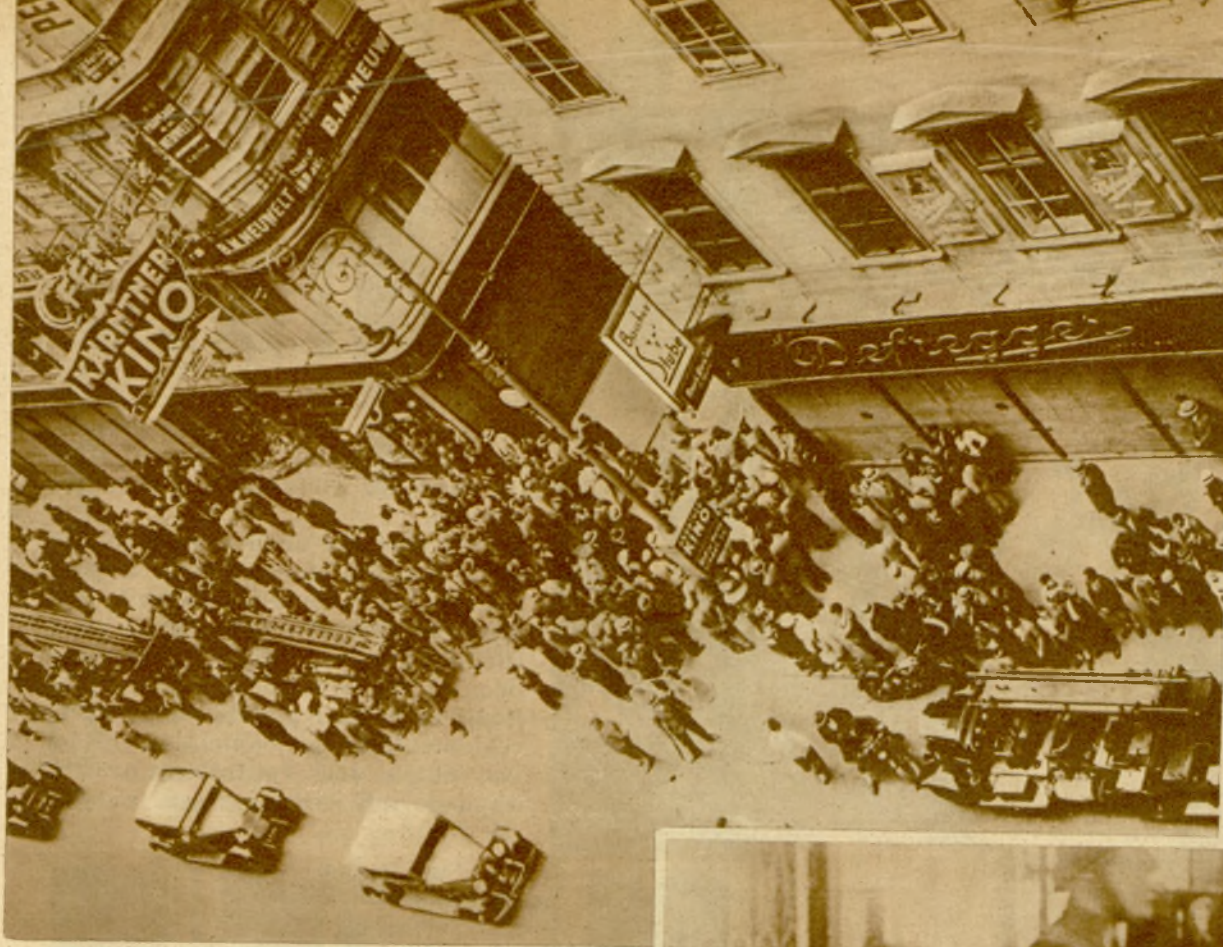
Dar să ne întoarcem la prima noastră întrebare. Ce împiedică pe om să fie mare cât un elefant sau mic cât un șoarece? Răspunsul științei moderne e următorul: Glanda tiroidă. Această glandă poartă grija ca omul după nașterea sa să nu înceteze a crește, precum și de a se opri în momentul când a atins perfecțiunea fizică obicinuită. Această glandă controlează și simetria creșterii — adică, împiedică de exemplu ca un braț să crească mai lung decât celălalt. La pitici sau uriași această glandă nu-i niciodată perfect sănătoasă. Uriașii circurilor, ca de exemplu renumitul George Auger, ca și piticul Mr. Tom Thumb, datoresc anormalitățile lor acestei glande. Această glandă cântărește 5—10 grame și se găsește în dreptul primei vertebre, adică în dosul ochilor. Această glandă secretă un anumit suc care intră în sânge și care reglementează creșterea. Dacă această glandă secretă o doză prea mare de „hormoni”, cum se întâmplă de multe ori, aceasta are drept rezultat o creștere anormală.

Ingrijirea gurei ^{tubul mare} LEI 22.-

este foarte importantă. — Deci la alegerea Pastei de dinți, nu trebuie să fiți indiferenți. — Ingrijirea serioasă a dinților se obține dacă vă serviți de Pasta de dinți „NIVEA”, care corespunde intocmai scopului ce urmăriți D-v. — Pasta de dinți „NIVEA”, este neintrecută, spumează ușor — și este foarte plăcută la gust, curăță dinții și îi face rezistenți. Vă dă o respirație proaspătă și înviorătoare. Ea conține cele mai bune materii prime și de aceea este atât de eficace.

NIVEA Pasta de Dinți

Inc. of New
BERLIN S
ZIMMERSTRAS
TELEPHON: DE
Dr. Rintelen, der neue Bund
Dr. R I N T E L E N, der öst
Rom, wird als
Copyright Keystone View Co

Eram în ziua aceea de tristă memorie—Miercuri 25 Iulie — la Viena. O zi posomorâtă, un cer plumburiu încheia o săptămână în care cetățenii capitalei Austriei fuseseră înăbușiți de un val de căldură. Toată lumea aștepta cu nerăbdare ploaia binefăcătoare și nimeni nu bănuia că ziua aceea va fi sorocită unei tragedii înfiorătoare. Dealtfel, în cursul dimineții, nici un indiciu n'a desvăluit drama care avea să se desfășoare mai târziu.

Ora prânzului. Cetățenii, fiecare la casele lor ascultau veștile la haut-parleurul aparatului de radio. Subsemnatul, făceam același lucru în hall-ul hotelului la care locuiam. Urma să se anuțe tocmai ora precisă. Ora unu. La postul de radio din Viena se marchează fiecare zece secunde înainte de anunțarea orei. Speakerul anunță: mai sunt 10 secunde... șaițec:

Cancelarul Dollfuss pe

Dollfuss cu soția și cop

otto Panetta și Holzweber, c
ai lui Dollfuss, executați acu

Cortegiul funerar pe străzile

de secunde... cincizeci de
In această clipă s'a auzit
Nimeni nu și-a dat seama
plase. Apoi, după câteva
speakerului rostea strâng
Guvernul a demisionat. P
în mâna d-lui Rintelen, m
triei la Roma.

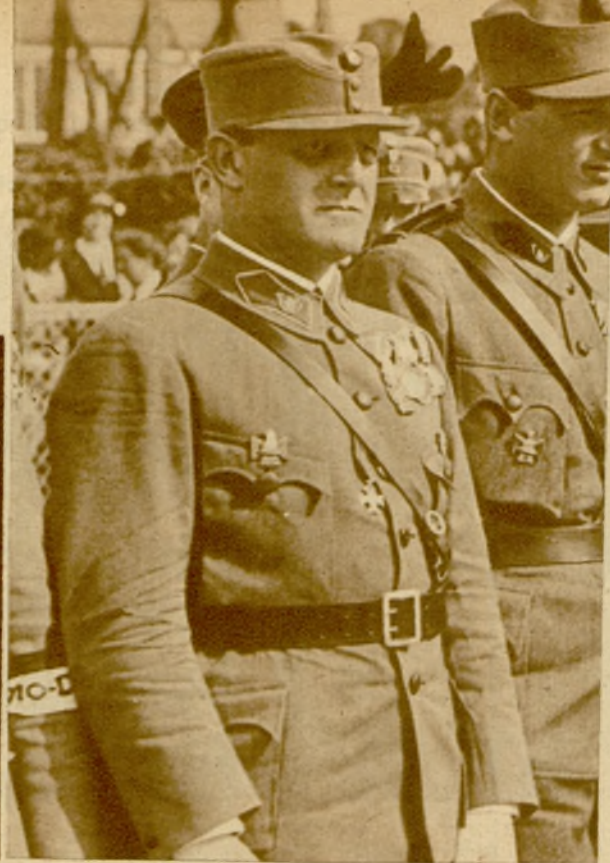
După aceasta s'au distins
câteva împușcături. Și ap
pulația a fost imediat ext
mată. Mai ales că se răsp
gerul vestea că a fost ocu
luționari palatul cancelari
Tot orașul a fost ocupat
Circulația pe străzi întren

Dovada complicității Germaniei în lovitura de la Viena este fotografia alăturată sosită de la Berlin cu următoarea explicație pe care o publicăm alăturat în original: „Dr. Rintelen, noul cancelar al Austriei. Dr. Rintelen ministrul Austriei la Roma a fost numit cancelar al Austriei”. (În timpul când Berlinul — sigur de lovitură — trimetea în lumea întreagă această fotografie, Rintelen, arestat la Viena încerca să se sinucidă).

Matorul Fey și prințul Starhemberg la înmormântarea lui Dollfuss

Asasinatul dela Viena

Dovada complicității Germaniei

zinele închise.

Și în acest timp la Radio Berlin se anunța victorios reușita loviturii de la Viena. Germania proslăvea noul guvern național-socialist de sub președinția d-lui dr. Rintelen. Fotografia lui a fost răspândită cu iuțeala fulgerului în lumea întreagă purtând explicația: „**Dr. RINTELEN NOUL CANCE-
CELAR AL AUSTRIEI!**” Ce dovadă mai bună poate fi pentru ilustrarea complicității Germaniei? Căci se știe bine că nici un text nu poate trece granița înainte de a fi supus cenzurii.

Desigur în acele clipe, la Berlin nu se știa că lovitura eșuase. Că pe străzile Vienei domnește o liniște relativă. Că edițiile speciale anunță că guvernul este stăpân pe situație și că agitatorii au fost arestați.

Vestea asasinării cancelarului Dollfuss s'a dat târziu, la 10 seara la radio. Adică e-

xact șase ore după ce dictatorul Austriei își dăduse sufletul.

Strada avea un aspect jalnic. La fiecare pas soldați înar-

Cetățenii Vienei în pelerinaj la primăria din Viena pentru aduce ultimul omagiu corpului neînsuflit al lui Dollfuss

mați până în dinți. Totul era închis. Viena valsului de odinioară apărea acum ca o cetate a tristeții fără sfârșit. Și ca o culme a ironiei, în timp ce sângele cancelarului

Inspectorul de poliție Kold ucis în timpul luptelor cu teroriștii de la postul de radio-difuziune

Dollfuss lăsat fără preot și fără medic de asasinii naționali-socialiști, nu fusese spălat încă de pe parchetul came-

Un rănit în timpul luptelor de la postul de radio este scos pe geam

rei din palat, Hitler trimetea guvernului austriac o telegramă de condoleanțe.

I. G.

BIJUTERIA „ELITEI”

Calea Victoriei 14

București I.

Vis-a-vis de Sococ

Bine asortat cu:

Bijuterii, Ceasornice,
Argintării, Optică

Atelier special
de comenzi și reparațiuni

Cumpărăm și vindem:

Brilante, Diamante,

Perle, Platină, Aur

și Argint, OFERIND

PREȚURI MARI

SPECIALITĂȚI ÎN
CHILIMBAR VERITABIL

Telefon 410,49

Fiecare tabletă poartă
crucea BAYER

Pyramidon
TABLETE

*Ți-ai o baie de soare
fără Leocrem !*

Tenul înegrit de soare prinde bine pe oricine. Asta arată tinerețe și sănătate. Dar nu exagerați cu băile de soare. Păziți-vă pielea prin Leocrem ca să nu suferi. Leocrem ajută la înegrirea rapidă și omogenă căci conține vitamine solare.

Unul elegant de Lei 15.— și 30.— Chlorodont S. A. R., Brașov

LEOCREM cu vitamine de soare

FEL

DE

FEL

**STUPEFIANTE IN VALOARE DE
40 MILIOANE LEI**

Poliția new-yorkeză a descoperit cu prilejul unei razzii stupefiantă în valoare de 40 milioane de lei. Tot materialul găsit a fost ars numaidecât.

MARY PICKFORD IN VIZITĂ LA ANNA STEN

În cabina ei din Hollywood, artista rusă Anna Sten a avut o întrevedere cu camarada ei întru celebritate Mary Pickford. Reporterul fotograf le-a surprins în timpul convorbirii.

DIANA WYNNARD IN ANGLIA

Diana Wynnard, cunoscuta vedetă cinematografică a Americii, a sosit de curând în Anglia pentru a-și vizita mama. În fotografia noastră o vedem alături de altă vedetă celebră Herbert Marshall.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

„DUȘMANUL AMERICII No. 1”

Iată în fotografia de mai jos pe celebrul bandit american John Dillinger, împușcat recent de poliție. Se știe că Dillinger era supranumit dușmanul Americii nr. 1.

aspecte din

CAPITALA TURCIEI MODERNE

Ankara capitala actuală. — Școlile. — Casa poporului. Spitalul. — Cartierul legațiilor. — Casa Președintelui. Ferma Președintelui și bazinul Mării Negre. — Zia-rele. — Vechea Ankară.

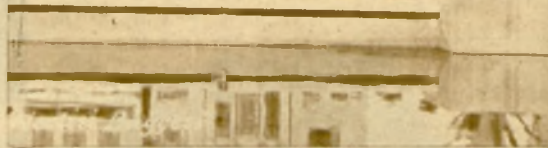
În această pagină: o vedere generală din Ankara; ferma gaziului (acum opt ani locul pe care se întinde ferma era mizer și necultivat); clădirea centrală din ferma gaziului

○ vizită în Turcia nu este completă acum dacă nu te duci să vezi Ankara. Noul Stat turcesc a socotit necesar să-și mute capitala în interiorul țării pentru a evita în caz de un eventual conflict ca ocuparea Istanbulului, care este foarte expus fiind lipsit de un „hinterland” suficient, să coincidă cu pierderea capitalei și să antreneze capitularea generală. Un motiv strategic și o necesitate națională deci au determinat schimbarea capitalei.

Situată la 15 ore depărtare de tren de Istanbul, Ankara noua capitală, se află așezată pe un platou înconjurată de munți înalți, la o altitudine de cca 1000 de metri într'un ținut de stepă, sărac în verdeață și în apă, posedând un climat aspru cu zile dogoritoare de arșiță și cu nopți reci, caracteristice deșertului. Construit pe o rază extrem de întinsă, — între cele două extremități ale orașului — sunt 22 de klm., — Ankara nouă se poate asemui azi cu orice oraș modern european sau american prin felul construcțiilor, prin bulevardele largi, și prin activitatea creatoare continuă ce se desfășoară într'un ritm grăbit, pentru ridicarea poporului turc — a cărui evoluție stagnase la epoca medievală — la nivelul actual al popoarelor europene.

ȘCOLILE

Am văzut o parte din numeroasele școli recent construite pentru formarea generației noi, care posedând cultură suficientă, științifică, intelectuală și morală, să poată trimite pioneri reformatori pe tot cuprinsul țării, pe care s'o adapteze la mentalitatea secolului al XX-lea. Sunt impunătoare școlile secundare de fete și băieți ca: liceul mixt de comerț, care dă elemente de natură generală și pregătește pentru carierele industriale, comerciale și bancare, liceul de fete, ce le dă multe noțiuni practice de gospodărie, menaj, mode, etc., liceul Gaziului, etc. Apoi, ce frumos instalată este Academia de Inalte Studii Agronomice, așezământ universitar cu patru secții: științe agricole, medi-

cină veterinară, științe naturale și economie rurală și Institutul de Seruri și Vaccinuri.

Este demn de remarcat, că toate școlile sunt construite după cele mai perfecte noțiuni moderne de igienă și confort și utilate cu instalațiile cele mai perfecționate, frecventarea cursurilor și uneori și întreținerea completă, casă și masă, este pentru elevii și studenții cetățeni turci integral gratuită. Aceasta permite o bună selecționare a viitoarelor elemente conducătoare, bazată pe calitățile naturale și nu pe starea financiară a părinților ce-și pot da copiii la școli bune și înalte.

Pe lângă cultura intelectuală se completează armonic educația tinerilor printr'o practică continuă a sporturilor de sezon. Profesorii noilor așezăminte de cultură sunt recrutați în majoritate din cetățeni turci ce și-au făcut studiile în Occident, un mare procent în Germania. Deasemenea o importantă cotă de profesori stră-

ini o dă tot Germania, mai ales în ramurile științifice ca medicina, științele naturale, etc. Am relatat acest aspect al problemei și am întrebat pe conducătorii diferitelor institute dacă acești numeroși profesori germani nu utilizează situația lor pentru a infiltra lent politica și tendințele germane în sufletele tinerelor elemente. Mi s'a răspuns că profesorii turci veghiază la aceasta și de îndată ce un profesor străin s'ar abate dela misiunea sa științifică, mandatul său ar fi revocat.

CASA POPORULUI

Pe o colină, se ridică falnic fundația denumită „Casa Poporului”, unde funcționează o bibliotecă foarte bogată, de cca. 50.000 de volume, — printre cărțile și revistele străine abundă cele germane, — și unde au loc reuniunile diferitelor societăți cu scop cultural și național ca și festivitățile lor în sala mare de spectacole din centrul instituției. Foarte frumos ornată e sala de consiliu a Casei Poporului, unde cu cinci-șase ani în urmă s'au luat numeroase și importante decizii cu privire la soarta și evoluția poporului turc.

SPITALUL

Puțin în afara zonei centrale a orașului s'a construit noul spital care are toate secțiunile unui spital complet. O curățenie perfectă domnește peste tot, iar instalațiile lui referitoare la raze, hidroterapie și mecano-terapie sunt cele mai moderne, ultimul cuvânt al științei, cu mult superioare chiar majorității spitalelor din apusul Europei. O disciplină rigidă domnește peste tot. Consultațiile și tratamentul în săli comune este integral gratuit. Tratamentul în rezerve, separat, variază dela două sute la opt sute lei pe zi după mijloacele pacientului și după rezervele ocupate, obișnuite sau de lux. În acest preț se cuprinde integral totul, costul operației și al medicamentelor, hrana, etc.

Bulevardul Ministerelor din Ankara

Ghidul nostru, Doctorul Nogî, medicul curant al președintelui Republicii, ne conduce peste tot însoțind vizita de ample explicații, — e un fost student al Facultății din Paris, unde a practicat chiar mai mulți ani medicina.

CARTIERUL LEGAȚIILOR

Cam la trei klm. depărtare de centrul comercial, începe cartierul legațiilor, care e unul din cele mai întinse ale orașului. Printre cele mai bine situate sunt ambasada engleză și polonă în vaste palate proprii. Legația noastră e situată într'un imobil mai mic dar e prezentabilă. Locuința ministrului e frumoasă. Actualii reprezentanți ai României d. ministru Ciuntu și primul secretar de legație Marinescu Eliade, sunt bine văzuți în societatea turcă și mult apreciați pentru cordialitatea și franchețea lor. „Ministrul dv. actual și fostul dv. ministru”, îmi spunea un înalt demnitar turc, „a fost întotdeauna în curent cu tot ce se petrece la noi și au dat dovadă de o perfectă înțelegere a situației”.

CASA PREȘEDINTELUI

La extremitatea cartierului legațiilor se află casa președintelui actual Mustapha Kemal, regeneratorul Turciei noi. Situată pe un loc înalt ce domină cu totul orașul, din fața casei se desfășoară o priveliște minunată, un lanț nesfârșit de munți înalți, ce închid zarea și arată celor ce ar voi să cucerească Ankara obstacolele de

neînvins cu care ar avea de luptat. Casa e simplă și sobră fără nici o preocupare de fast. Din fața ei o șosea asfaltată te conduce în plin centru.

În goana automobilului mi se arată o casă veche, dărăpănată, a unui țărăn, ce rezistă oricăror oferte și care vrea să continue a locui în acest cartier sic al Ankarei în cocioaba lui. „Dacă va rămâne intransigent încă câteva luni, va fi expropriat prin justiție” ne lămurește ghidul nostru, o amabilă domnișoară dela Direcția Presei.

FERMA PREȘEDINTELUI ȘI BAZINUL MĂRII NEGRE

În dorința de a da un exemplu, președintele a plantat o fermă la câțiva klm. de Ankara, o mică fermă, în apropierea căreia a edificat un bazin cu plaje și verdețuri, ce constituie o adevărată binefacere în lunile arzătoare ale verii, căruia i s'a spus c'ar reprezenta Marea Neagră în miniatură. Până în prezent vegetația crește greu din cauza climei aspre și a lipsei de apă. Se fac mari sforțări pentru lucrări de irigațiuni întinse. Dacă acestea vor reuși, aspectul orașului se va schimba cu desăvârșire și probabil și rigurile climei vor fi mult ameliorate.

ZIARELE

Numeroase sunt ziarele ce apar în Turcia atât la Ankara, cât și la Istanbul. Tirajul celor mai însemnate însă nu depășește de 4—5000 de exemplare. Aceasta este explicabil din cauză că toate apar scrise în alfabetul latin cu care nu s'au familiarizat încă mulți.

Deasemenea apar 5 sau 6 ziare în limba franceză, dintre cari cel mai complet și mai util pentru străini este ziarul săptămânal „Ankara”, care împreună cu ziarul principal turc al președintelui sunt conduse de o pleiadă de gazetari și oameni politici de mână întâia.

VECHEA ANKARA

Lângă actuala capitală, la mică distanță se găsește vechiul oraș cu străzi înguste, mici, pitorești, unde viața și-a păstrat caracterul medieval. Locuitorii vechiului oraș sunt tipuri caracteristice ale deșertului, fie negustori, conducători de caravane ce știau să-și apere avutul de orice eventualitate, fie mici muncitori de industrie casnică ce se mulțumeau cu un câștig redus. La poarta fiecărei case o puzderie de copii privesc înconștienți la greutățile zilei de mâine.

*

Am plecat din Ankara cu satisfacția de a fi văzut leagănul și centrul diriguitor al poporului turc de mâine și de a găsi mândria turcilor, când te întreabă: „Ai văzut Ankara”, ca și cum ar spune suntem la înălțime, am reușit la examen, pe deplin justificată.

N. N. PETRAȘCU

BCU Cluj Central University Library Cluj

Sfaturi medicale

Pentru îngrijirea tenului

Tot mai des apar în comerț — sub denumirea de cremă pentru îngrijirea și curățirea tenului — tot felul de preparate pseudo-științifice, care sunt un adevărat dezastru pentru obraz.

Fie că sunt preparate pe bază de unt sintetic sau alt surogat, ele se descompun, devenind râncede și acide. Acizii, astfel formați, pătrund în pori, irită și sbârcesc tenul, și nu rareori produc eczeme din cele mai grave. Căci în timpul curățirii tenului de pudră, epiderma resoarbe crema alterată și o împrășteie pe toată întinderea feței prin mii și mii de conducte. Deaceia, cine vrea un ten într'adevăr curat, eliberat de toate impuritățile; cine vrea un ten degajat de pudră, de fard și de praful depus în timpul zilei, fără ca pielea să sufere, acela să ne asculte sfatul nostru competent și să nu se lase indus în eroare de propaganda și reclama produselor lipsite de garanție, ci să întrebuițeze crema „Bellart” un nou și foarte reușit preparat al reputatei fabrici americane Baeder în modul următor:

După ce în timpul zilei ai dat pe obraz cu crema de zi „Bellart” seara iei un tampon de vată și-ți masezi obrazul cu crema „Bellart” „Cleansing” pentru curățirea tenului; iar după săvârșirea acestei operațiuni faci un masaj ușor cu crema „Bellart” „Skin and Tissue” pentru noapte.

Urmând întocmai prescripția de mai sus, veți obține din primele zile un ten proaspăt, catifelat și curat.

EVELINE

DOAMNELOR! Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale, precum și **ondulațiuni permanente**, execută ireproșabil Coaforul François, Str. Edgar Quinet, 7.

Silueta visată de femeia modernă e dobândită numai

FEMEEA ZILELOR NOASTRE...

a adoptat tabletele KISSINGEN. Și aceasta pentru că ele reprezintă singura cură de slăbire cu adevărat eficace și nevătămătoare. Nu se cere nici o dietă specială.

grație tabletelor Kissingen.

Săptămâna trecută a luat sfârșit jamboreea de la Mamaia. Înainte de închiderea impresionantei manifestații cercetășești de pe țărmul mării, Regele și Principele Nicolae, comandanții supremi ai cercetașilor au onorat cu prezența lor tabăra de la Mamaia.

Fotografiile noastre au fost luate în timpul vizitei oaspeților Regali. Vedem astfel pe Rege și Principele Nicolae fotografiați alături de fruntașii cercetașilor; Regele trecând în revistă pe cercetași; defilarea cercetașilor; și Regele vorbind cercetașilor.
(Foto Berman)

REGELE LA + JAMBOREE

da onorurile împărătești, i se cedă o reședință în valea interzisă a orașului și i se cedă o rentă de 4 milioane de dolari pe an. Celelalte guverne nu prea respectară acest contract, parte din rentă rățăcea în mâinile guvernatorilor, unde în majoritatea cazurilor și rămânea. Nu se neglija însă de a se da tânărului împărat o educație corespunzătoare. Profesorii săi erau: filosoful Mr. Loo, dr. Hoo Tzi și dr. Chen Pao Chen. La 17 ani, actualul împărat Kang-Te, se căsătorii cu manciuriana, Miss Huan Chung, fiica guvernatorului provinciei Chili, Mr. Yuan Yans. Până în anul 1925, împăratul locui în orașul interzis, Peking. În acel timp, generalul Feng ocupă Pekingul și dădu ordin ca împăratul să fie luat prizonier, și apoi omorât. Indemnăt de englezul Sir Reginald, care rugă pe împărat să fugă, spre a scăpa viața tinerei sale soții, împăratul se duse la trimisul special al Japoniei. De acolo Hsuan-Tung plecă la Tientsin, unde trăia în cordiale relații cu japonezii.

Odată cu începerea dușmăniei dintre Japonia și China din anul 1931, în Mandciuria, șansele reîntronării împăratului crescuseră. Japonia care reuși ușor să a-lunge trupele lui Changusueliang din Mandciuria, erau necesar, — conform dorinței majorității manciurienilor să facă din Mandciuria — o țară de sine stătătoare și condusă de ea. Căci Mandciuria trebuie să mulțumească numai Japoniei că există. La 1 Martie 1932, Japonia numi ca președinte al Mandciuriei pe fostul împărat chinez, care acum se numia Pu-Yi. Pe atunci Japonia nu îndrăznea încă să rănească sentimentele sfinte ale democratice Ligi a Națiunilor, a cărei membră era, și dela care spera să obție un ajutor pentru desăvârșirea greii sale însărcinări. Împăratul primi degradarea de a figura numai ca președinte, în baza promisiunii ce i se făcuse că după câțva timp va fi făcut împărat al Mandciuriei. În adevăr, Japonia schimbă la 1 Martie 1934, titlul președintelui în acel de împărat. Cine poate ghici motivele secrete care au dus la aranjarea acestui joc? Aici putem să analizăm puțin mentalitatea orientală, pe care popoarele din apus numai greu o pot înțelege. Un procent oarecare de mandciurieni au cerut proclamarea împărăției și Japonia a admis. Lumea s'a îmbogățit cu un potentat și vechea împărăție Mandciuria — numită cu multă vreme înainte împărăția Bohaio — a reînviat. Adevărata însemnătate a acestei întâmplări, n'are nici un fel de substrat politic. Nici Japonia și nici Mandciuria nu câștigă prin

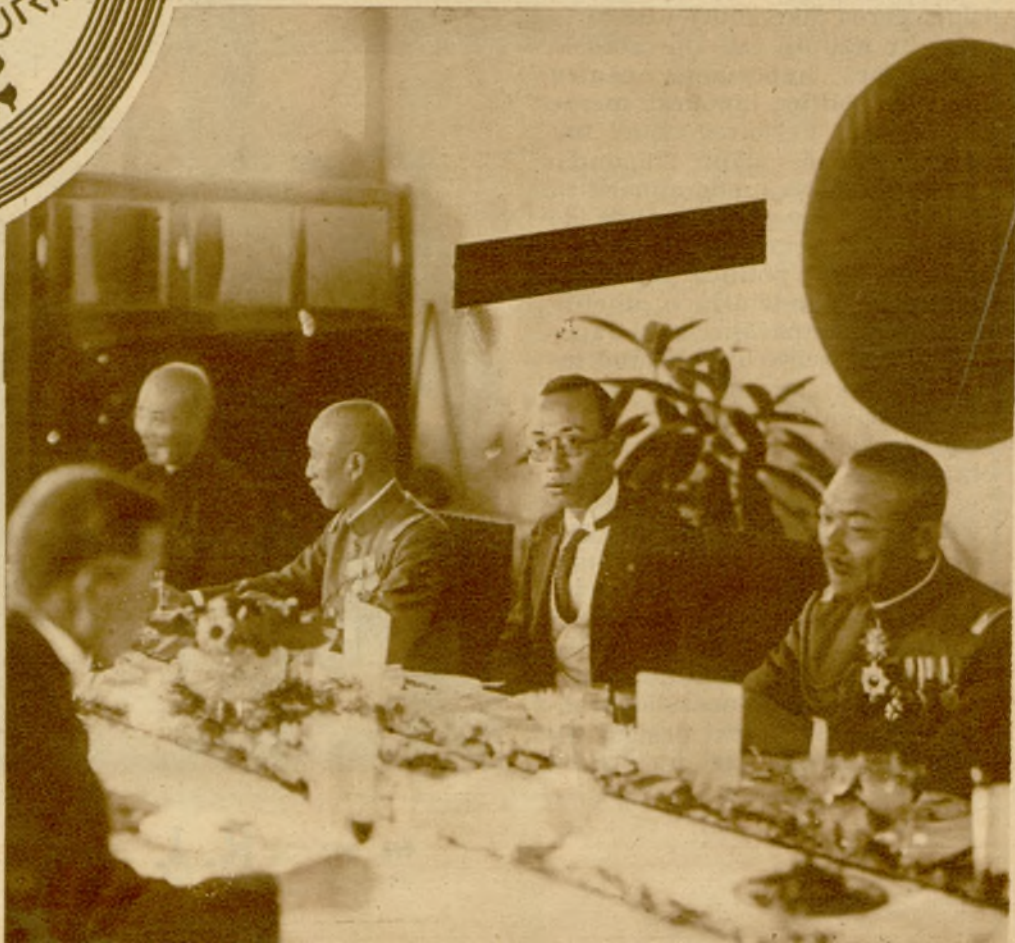
Împăratul la o masă oficială între înalții demnitari

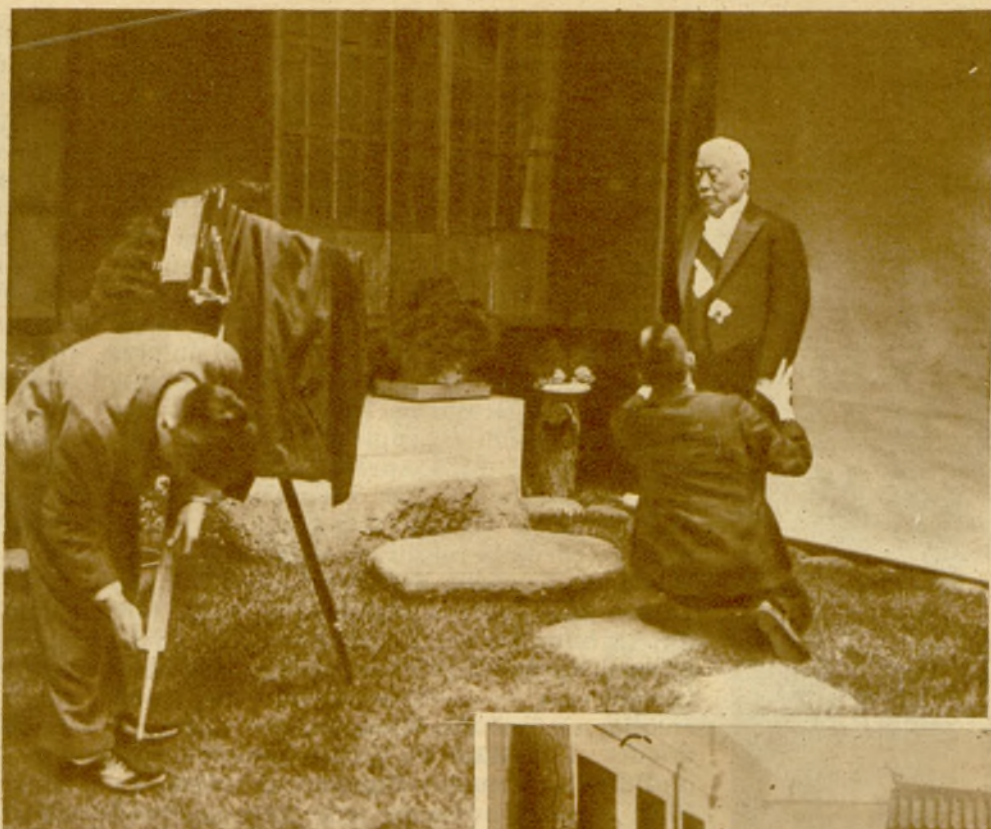

Cum s'a ajuns la crearea împărăției Mandciuriei.— Mane urienii sunt recunoscători, re veci Japonie.

Împăratul Hsuan-Tung, numit mai târziu Pu-Yi și actualmente împărat al Mandciuriei, s'a urcat pe tronul Chinei, la 14.II.08. Avea pe atunci 3 ani și era al 12-lea domnitor al dinastiei „Ming” (Ta-Ching), care în calitate de conducători ai Chinei, au cucerit, și au domnit timp de 267 de ani în Mandciuria, Mongolia, Tibet și Massulman.

După izbucnirea revoluției în China, în anul 1911, Hsuan-Tung fu detronat. Ministrul republicii chineze, Yuan-Shi-Kai încheie un contract cu statul, prin care tânărul împărat căpăta onoarea cuvenită; prin care i se garanta că i se va acor-

recunoască „Benjamin”-ul rechemat de Japonia la viață. Recunoscute sau nu serbările cari au avut loc cu ocazia suirii pe tron a împăratului Mandciuriei **dovedesc** intenția Japoniei de a stăpâni Extremul Orient și reușita cât de cât a acesteia. Celelalte țări trebuie să se mulțumească cu această situație și să rămână îmbufnate la locul lor. Mărire Ție, împărate !

DON GATO-TOKYO

Fotografiile din această pagină reprezintă:

Primul ministru al Japoniei Viscont Saito îmbrăcat în mare ținută cu prilejul aniversării zilei de naștere a împărătesei Sadoko. Cu acest prilej s'a fotografiat.

Consiliul de miniștri mandciurian fotografiat după una din desele consfătuiri ministeriale.

Un grup de japonezi și japoneze alături de primul ministru al Mandciuriei.

aceasta. Atât timp cât noua împărăție e privită ca nelegitimă și atâtă vreme cât mai e nevoie de mâna protectoare a Japoniei spre a o menține în viață, existența ei e foarte puțin sigură. Nu vreau să spun cu asta că împărăția Mandciuriei nu este vrednică de viață. Zăcămintele sale bogate îi garantează o anumită bogăție. Dacă împărăția deci ar fi de sine stătătoare, dacă ar fi recunoscută de toate națiunile ca un stat de sine stătător, ar putea desigur să fie un imperiu foarte folositor al familiei popoarelor. Acum însă stă sub tutela Japoniei și nu se poate extinde în voie. Nu că împăratul n'ar fi în stare să-și conducă statul, dar fiindcă Japonia are acolo experți versați cari să reprezinte și să impună voința ei. Recunoașterea Mandciuriei de către celelalte națiuni este din această cauză, fără importanță pentru Japonia. Politica japoneză merge pe alte căi. Fericirea noii împărății stă în mâna Japoniei. Când aceasta va crede nimerit să își retragă regența, depinde de împrejurări cari pot fi privite necesare de politica japoneză. Mai întâi, Mandciuria e amețită de măreția împărăției ei și Japonia își face serviciul, arătând lumii măreția strălucitoare a împărăției create de ea. Reprezentantul împărăției Mandciuriene la Tokyo, generalul Ting, exprimă, cu ocazia sărbătoririi încoronării, la 1 Martie 1934, la legație, prin cuvinte elocvente, mulțumirea poporului mandciurian pentru ajutorul desinteresat al Japoniei. O mulțime de miniștri și generali japonezi au asistat în număr mare la această sărbătoare. N'au participat desigur diplomații străini cari nu vor să

Primii cincisprezece ani hotărâtori în longevitatea unui om

Statisticile morții dovedesc că firul vieții este adesea curmat de urmările uneia din bolile crezute tără însemnătate, ale copilăriei.

Copiii până la cincisprezece ani sunt cei pe cari-i preocupă cel mai puțin ideea dacă vor trăi sau nu până la nouăzeci de ani și totuși, savanții spun că tocmai ei ar trebui să se gândească mai mult, ei fiind singurii pentru cari o astfel de grijă ar putea da un rezultat bun.

Materialul cu care cei trei autori ai teoriei de mai sus, Colonelul A. G. McKendrick, Dr. O. W. Kermack și Dr. P. L. Mc. Kinlay își încep demonstrația este alcătuit din statisticele de care se servesc societățile de asigurare la stabilirea tabelor de prime. Ei privesc însă aceste cifre dintr'un punct de vedere cu totul nou.

Din statisticile mortalității reiese două elemente cu totul diferite. Unul din acestea se numește „probabilitatea vieții” iar celălalt, „maximum de viață”.

Probabilitatea vieții înseamnă numărul de ani pe care știm că-l are de trăit în medie copilul care se naște. Să presupunem că anul acesta s'au născut o sută de mii de copii. Câțiva din ei vor trăi până la nouăzeci — o sută de ani. Alții vor muri la diferite vârste.

Adunând toți acești ani pe cari i-au trăit și împărțind cifra obținută la o sută de mii, rezultatul va fi numărul mijlociu de ani pe cari i-au trăit acești o sută de mii de indivizi, sau probabilitatea vieții pentru fiecare din ei în clipa nașterii.

Ca și cu faimosul „om mijlociu” ideea acea-

Copilașii se revoltă adesea împotriva regimului lor alimentar științificește înlocuit, dar doctorii spun că sănătatea lor viitoare depinde de calitățile hranei în prima epocă a copilăriei

sta are un sens foarte puțin individual. A spune că, copiii născuți anul acesta vor trăi în medie cincizeci de ani înseamnă a nu stabili nimic cu privire la numărul de ani pe care-l va trăi fiecare individ în parte. Unii vor muri chiar mâine, săptămâna viitoare sau la anul. E ceva asupra căruia nu se poate pronunța nimeni.

Ideia „maximum de viață” înseamnă însă mult mai mult pentru individ. Înseamnă numărul de ani pe care poate spera să-l trăiască dacă nu va surveni o boală sau un accident care să-l răpună mai de vreme. În biblie, acest maximum de viață, reprezintă șaptezeci de ani, și avem prea puține motive să credem că această cifră ar mai fi sporit din timpurile bibliei și până acum. Unii experți susțin chiar că ar fi suferit mai curând o scădere. Indivizii cari mai înainte mu-reau în copilărie, au fost salvați, ceea ce a avut de rezultat o ridicare a mediei matematice indicată de probabilitatea vieții. Nu

s'a putut realiza însă un succes egal în încercarea de sporire a vârstei medii pe care individul ar putea-o atinge dacă ar evita boalele copilăriei și ale tinereții. Bătrânețea se ivește tot atât de repede ca și mai înainte și are același desnodământ neîntârziat — moartea.

Colonelul McKendrick împreună cu ceilalți doi experți scoțieni, încearcă însă acum, să combată această teorie pesimistă. Ei sunt de părere că maxima de viață a sporit în aceeași măsură ca și viața prezisă aceluși individ imaginar care este copilul mijlociu.

Teoriile matematice de care se servesc experții scoțieni pentru demonstrarea acestor concluzii sunt tot atât de complicate ca și acele ale lui Einstein pe care nu le pot înțelege decât vreo doisprezece oameni în întreaga lume. Enunțările în care rezultă însă aceste teorii sunt cu mult mai simple. Ni se spune astfel că indivizii născuți în 1845 trăiesc ceva mai mult decât cei cari s'au născut în perioada precedentă și cu cât e mai modernă data nașterii, cu atât vor trăi mai mult. După cei trei experți, un factor hotărâtor în longevitatea individului îl constituiesc evenimentele ce survin la cinci, zece și cincisprezece ani. Dacă aceste evenimente sunt favorabile, e probabil că individul va apuca o vârstă înaintată. În caz contrar, se pune probabilitatea unei morți premature.

Interesându-se în special de latura statistică și matematică a acestei chestiuni, experții nu au pretenția să determine ce anume ar trebui să facă copilul pentru a-și asigura o viață lungă, dar există în demonstrațiile lor indicii din care se pot deduce anumite reguli.

Una din relele copilăriei cu consecințe în viața adultului sunt așa numitele „dureri ale creșterii”. Pe vremuri, acestea erau privite aproape ca o necesitate pentru copii, ni-

Acești viitori luptători africani duc o viață de exerciții în aer liber.

care înainte erau considerate naturale și inofensive, sunt acelea pe care ultimele descoperiri ale științei le desemnează ca determinante ale unei morți premature. Un alt factor extrem de important în primii zece sau cincisprezece ani este hrana. Înainte lumea credea că cu o cantitate de hrană care să menție un copil sau un adult în viață se satisface în mod definitiv necesitatea. Acum oamenii de știință știu că ideea aceasta e foarte departe de adevăr. În afară de un anumit număr de calorii dătătoare de energie, hrana de toate zilele trebuie să mai conțină anumite vita-

meni nu se sinchisise de ele în afară de micuțul care le suferia și datorită acestei stupide neglijențe, milioane de copii erau condamnați unui chin continuu, ce rezulta prea adesea într-o moarte prematură.

Numeroase și variate sunt bolile care pot determina o stare similară cu aceea a „durerilor creșterii” pe care copilul le simte în mușchi și în încheeturi, dar principalul rău de acest gen, îl constituie reumatismul cauzat de germeni. Copiii sunt mai expuși la acest reumatism decât adulții. De obicei micuțul se însănătoșește, durerile încetează și părinții își închipuiesc că răul a trecut. Lucrurile stau însă cu totul altfel. Acest gen de reumatism este una din principalele cauze ale boalelor ce afectează inima și care se prenumără printre principalele cauze ale morții, chiar dela începuturile vieții adulte. Putem spune astfel că „durerile creșterii” au făcut un număr cu mult mai mare de victime, decât oricare din războaiele de până acum.

Deci, ceea ce putem face pentru un copil spre a-i asigura șansele unei vieți îndelungate, este să consultăm un doctor imediat ce simte vreo durere misterioasă, vreo febră sau alte simptome de boală deoarece s'ar putea să aibe un primejdios reumatism infecțios care-i aduce moartea sau în orice caz, îi scurtează viața.

S'au făcut intense cercetări asupra acestei boale și s'au făcut multe eforturi pentru a o preveni sau, cel puțin, spre a o împiedeca să aibe repercusiuni serioase asupra inimei. Nu se poate spune încă pentru ce inima e atât de grav afectată de această boală. Unii experți sunt de părere că înșiși germenii reumatismului atacă inima și-i slăbesc mușchii sau arterele care alimentează acești mușchi, cu sânge proaspăt.

Alții cred că toxinele pe care germenii reumatismului le varsă în sânge, afectează mușchii inimei, sau arterele sale reducându-le capacitatea și elasticitatea. Nimeni nu se poate pronunța însă cu precizie asupra acestei chestiuni. Cert rămâne însă faptul că infecțiunile reumatice vătămă inima — ceea ce e foarte explicabil, căci dacă reumatismul atacă în genere mușchii, e natural ca cel mai important dintre mușchii organismului și anume, mușchiul inimei să fie atins de acest rău.

O altă boală a copilăriei care lasă urme pernicioase pentru viața de mai târziu, este scarlatina. Toată lumea știe că formele mai grele ale acestei boli, atacă în mod ireparabil ochii sau urechile așa că bolnavul rămâne pentru totdeauna surd sau orb. Dar ceea ce e mai important din punctul de vedere al longevității, scarlatina pare să atace și sistemul nervos care controlează multe din funcțiunile organismului — chiar bătăile inimei și contractările arterelor. Deci scarlatina trebuie înscrisă în rândul incidentelor ce pot surveni în cursul primilor cincisprezece ani ai vieții răpind unui individ dreptul la cei șaptezeci de ani, pe care-i are prin naștere. Paralizia infantilă pe care am cunoscut-o și noi, lasă urme nefaste în sistemul nervos și în celelalte sisteme. Angina difterică e și ea o boală primejdioasă prin faptul că atacurile sale par să vatăme întregul organism, probabil datorită marilor cantități de puternice toxine pe care germenii îi produc și-i varsă în sânge. Chiar oreiloele considerate cu totul neprimejdioase pot aduce o vătămare serioasă și permanentă glandelor.

Lumea credea înainte că fiecare copil trebuie să treacă prin aceste boale așa că mergea chiar cu ideea până la a-i expune spre a le prinde cât mai repede și a trece odată pentru totdeauna criza. Nimeni mai primejdios și mai nesăbuit. Tocmai aceste boale copilărești

Senora Rosa de la Martina, din Santa Ana, California, avea 128 de ani când s'a luat această fotografie. E de presupus că această bătrână a avut o copilărie lipsită de boale

Băieții de cincisprezece ani se interesează mai mult de base-ball decât de eventualitatea de a trăi până la adânci bătrâneți, și totuși, ei sunt aceia cari s'ar putea ocupa de această chestiune cu oarecare folos

mine, săruri minerale și alte materii nutritive. Dacă aceste așa numite „accesorii” nu sunt date individului în mod regulat și în cantități suficiente, sănătatea sa e serios afectată.

Unele materii nutritive sunt necesare funcționării glandelor — cum e iodina ce se extrage din ierburile marine și care e indispensabilă glandei tiroide. O lipsă completă de iodină poate determina o boală gravă a acestei glande. În afară de această substanță, organismul mai are nevoie de multe alte diferite elemente minerale printre cari și fierul, care contribuie la producerea sângelui.

O substanță minerală extrem de importantă este calciul, deoarece intră în compoziția oaselor.

Întâmplarea a făcut ca marele fiziolog rus Metchnikoff să devie celebru arătând că bulgarii sunt un popor în care longevitatea e ceva aproape general și că acești bulgari obișnuiesc să consume

mari cantități de iaurt — aliment ce conține o anumită specie de bacterii. Urmând ideea lui Metchnikoff, medicii au început atunci să prescrie aceste bacterii pentru diferite boli ale organismului și în special pentru afecțiunile pe care le aduce în genere bătrânețea. Astăzi însă, în lumina constatărilor ce s'au făcut asupra importanței calciului în regimul alimentar al individului, pare probabil că îndelunga viață a bulgarilor nu se datorește câtuși de puțin bacteriilor ci pur și simplu faptului că iaurtul care e hrana lor principală conține mari cantități de compuși ai calciului.

Nu e mult de când distinsul antropolog D-rul Ales. Hrdlicka a declarat că fiecare dintre organele esențiale ale trupului pare să aibe termenul său de viață.

Dacă o persoană moare înainte de vreme, aceasta se datorește deobiceiu faptului că unul dintre organe s'a defectat. Putem presupune că fiecare individ se naște cu un complement de organe, destinate să trăiască o anumită perioadă; structura se așază întrucâtva cu aceea a automobilului în care, după planul fabricantului motorul, șasiul, sistemul electric și celelalte părți sunt menite să dureze cam aceeași bucată de vreme.

Partea proastă este însă că poate surveni ceva care să vatăme o parte din mașinăria organismului, în așa fel încât regiunea afectată să se uzeze înaintea celorlalte. Un atac de reumatism în copilărie, spre exemplu, poate lăsa inima slăbită, așa că acest organ se distruge cu douăzeci-treizeci de ani mai de vreme.

Dacă individul are norocul unei copilării perfect sănătoase și dacă nu survine nici un accident grav după aceea, organele rămân toate în bună stare și capabile de o viață lungă, așa cum le-a hărăzit natura.

Dece să continuați a suferi de stomac

dacă aveți la îndemână un remediu ușor, care de mulți ani deja ajută la mii de persoane atinse de boli de stomac. Acest mijloc este Magnesia Bisurata, care ușurează, pentru că neutralizează excesul de aciditate, cauza atâtor suferințe digestive, care se strânge în stomac! O jumătate de linguriță de cafea de Magnezia Bisurata în puțină apă după fiecare masă, face să dispară acrelile, arsurile, greutatea în stomac, greața, umflarea stomacului și alte indispoziții digestive prilejuite de un exces de aciditate. Cu Magnesia Bisurata puteți mânca tot ce doriți fără frică de dureri digestive, căci ea previne fermentația alimentelor și le asigură perfectă asimilare, liniștind pereții iritați ai stomacului, la prețul de Lei 75 — și 110 — flaconul care, conținând mai mult de cât dubul, este mai economic. La toate farmaciile și drogueriile.

Doamnelor!
CEREȚI COAFORULUI Dvs.
VOPSEA DE PĂR
TONAL 20 nuanțe naturale
Calea Moșilor 131 BUCUREȘTI GRATUIT

BUCARESTOIS actuellement à la Légion Etrangère Française désire correspondre avec jeune fille. Ecrire en français ou roumain a „Realitatea Ilustrată” sous „Algérie”.

Arhimandritul Justin Șerbănescu
cavaler al ordinului Mihai Viteazul. (Foto Dragomirescu)

este oare posibil să vă pudrați cu o reclamă?

Chiar propaganda cea mai sugestivă nu vă poate convinge despre calitatea unei pudre. Am ales o altă cale și succesul obținut a dovedit că avem dreptate. Nici cuvinte, nici ilustrații să nu pledeze pentru marfa noastră, ci articolele ele însăși. De data aceasta vom proceda la fel.

Oferim clienților noștri o bucată din noul SĂPUN și o cutie din minunata PUDRA amândouă la prețul de numai Lei 20.

O singură dată se prezintă cumpărătorului această ocazie de a obține pentru 20 Lei ambele obiecte. În viitor atât săpunul NAIADA cât și pudra NAIADA vor fi puse în vânzare a câte Lei 20 fiecare. Noua pudră NAIADA dă tenului acea frăgezime atât de dragă oamenilor, iar săpunul NAIADA vă va încânta prin suavitatea parfumului precum și abundența spumei sale. Aveți ocazia unică de a cunoaște noile produse ale casei noastre în acest ambalaj special pentru introducere, având convingerea că prin calitatea lor superioară vă va captiva.

Naiada
Legrain

TARA TEMANA hoților

60.000 de pungăși profesioniști au pătruns în corpul funcționăresc, furând treizeci de miliarde! — ne spune șeful statisticii judiciare.

Intr-o zi m'am pomenit cu un fel de inspector dela nu știu ce fel de „serviciu”, care cerea să verifice condicutele „servitorilor”. Conduceam pe atunci o instituție particulară, care întrebuința numai lucrători calificați.

„Inspectorul” îmi ceru să-i dau 500 de lei, „ca să fie bine”. I-am făcut o aspră observație pentru purtarea lui nedemnă și aproape l-am dat afară.

Totuș „inspectorul” nu s'a descurajat și întâlnind afară în curte vreo doi lucrători, i-a întrebat de condicuță.

— În fabrica noastră nu este nici un „servitor” — răspunseră aceștia — „suntem toți lucrători specialiști, având cărți de muncă în regulă, cu toate dările plătite la zi”.

— Cum te numești? — îl mai întreabă inspectorul pe un lucrător și apoi pe celălalt.

— „Cutare” și „cutare”.

Și m'am pomenit dat în judecată în calitate de contravenient la legea servitorilor.

La termen, am fost obligat să mă prezint la judecătorie, la ora 9 dimineața, împreună cu cei doi lucrători dați în judecată și ei. Aveam registrele în regulă — astfel că mi-a fost foarte lesne să mă desvinovătesc.

Pe la ora 1, d. p., când mi-a venit rândul, am putut avea satisfacția să fiu... „achitat”!

Intr'un birou public

A doua zi, după proces, m'am pomenit din nou cu „inspectorul” în chestie.

Iar îmi cerea 500 de lei.

— Bine, nu ți-e rușine?! — l-am apostrofat cu indignare. — „După ce eri am pierdut o jumătate de zi la judecătorie din pricina d-tale, acum îndrăznești să mai vii p' aici!”

— „De astă dată nu vă mai dau în judecată!” — mă asigură cu o candoare umilă.

În urmă am aflat că acest funcționar este proprietarul unui imobil cu trei etagii, mansardă și subsol, aproape de strada Romană.

ȘPERTUL

Întâmplarea povestită mai sus, pare a fi caracteristică pentru o stare tristă de lucruri, care ruinează comerțul și industria.

Mai deunăzi, atitudinea îndrăzneată a unor șperțari a provocat chiar un fel de mișcare populară în Calea Rahovei. Mii de oameni au eșit în stradă și au luat la goană pe câțiva funcționari ai primăriei sectorului III de Albastru, constituiți în bandă de șperțari. Aceștia din urmă au făcut uz chiar de revolvere; dar în cele din urmă au trebuit să se retragă de pe câmpul de luptă, sub presiunea curajului civic — îndreptat pentru prima oară în România, împotriva șperțului — de către bravii cetățeni din mahalaua depărtată bucureșteană, de dincolo de șina drumului de fier.

Șperțuri, bacșișuri, plocioane, comistoane, „onorarii” și palaelibus

a plătit cu vârf și îndesat poporul răbdător de prin meleagurile noastre unde dacă nu știi să „stăruie”, să „miști din urechi” sau să „ungi osia” toate afacerile tale se încurcă rău și poți să fii chiar înjunghiat pe stradă de vreun jandarm, cum i s'a întâmplat bietului cetățean din calea Moșilor.

IN VREMEA VECHIE

„Funcționarismul” — adică sistemul bazat pe un mare număr de funcționari — va pierde toate guvernele moderne” — spunea Fr. Bastiat.

De altfel, este vorba despre un vechi flagel social, care bântue nu numai la noi ci și în multe alte țări. Flagelul acesta a contribuit și la pierderea imperiului comun.

E interesant de remarcat că Roma n'a cunoscut acest flagel înainte de imperiu. Mai întâi de toate nu erau funcții publice, care să nu corespundă la oarecare necesitate publică.

În al doilea rând, putea să fie cineva de șapte ori consul sau tribun; dar la expirarea fiecărui mandat, reintra în clasa simplilor cetățeni, așteptând ca un nou suflu al favoarei populare să-l readucă la locul râvnit. Era prin urmare, pentru funcționarism, corectivul *elecțiunii*. Mai era și acela al *responsabilității* funcționarismului public.

TRAGEDIA FUNCȚIONARILOR

Totuș n'am voi ca acest articol să fie interpretat ca o filipică împotriva funcționarilor muncitori, cinstiți și capabili, pe cari se bazează toată organizația noastră de stat.

Marea majoritate a funcționarilor sunt adevărați martiri, cari muncesc din răpputeri. Eroi umili, neștiuți de nimeni, ei se sacrifică zilnic, lucrând de multe ori prin localuri neigienice, ruinându-și sănătatea și neputându-și întreține familia, cu toate eforturile ce fac.

Dacă însă slujbașii merituosi nu pot fi plătiți mai bine, dacă statul e în suferință, aceasta este din pricina minorității funcționarilor hoți, cari ar trebui îndepărtați spre binele tuturor.

Ne-a făcut impresionantă destăinuire în această privință, d. E. C. Decuseară, directorul statisticii judiciare, care a avut curajul să ne autorize de-a publica cifrele elocvente, ce ne-a pus la dispoziție.

IN CINCI ANI S'AU FURAT PATRU MILIARDE!

Dintr-o anchetă făcută de *Serviciul statisticii judiciare*, cu privire la funcționarii publici, acuzați pentru delapidare dela 1924-1928, rezultă că s'au defraudat în acest interval de cinci ani, cel puțin patru miliarde lei.

La acest rezultat ajungem, luând în considerație numai cazurile ce-au fost aduse în fața justiției, în afară de cele care sunt în cercetare administrativă și de cele încă nedescoperite.

Tot din această anchetă, rezultă că cel mai mare procent de fraude sunt la ministerul de finanțe.

Iată procentualitatea de fraude, repartizată după instituțiuni:

Ministerul de finanțe, inclusiv R. M. S. și direcția vămilor	32%
Ministerul comunicațiilor, incl. C.F.R.; P.T.T.; Casa muncii	20%
Ministerul de interne, incl. comunele și județele	18%
Ministerul apărării naționale	12%
La celelalte instituții	18%

Prin urmare, la acele autorități, unde mâniarea banilor public este mai mare, s'au comis și cele mai mari fraude.

60.000 DE INFRACȚORI

După cifrele pe care ni le dă d. E. C. Decuseară, directorul statisticii judiciare, numărul slujbașilor publici numai la stat se cifrează pe anul 1933, la 320.337, funcționari, iar la județe și comune încă 110.000, deci în total 420.337 de funcționari.

Dintre aceștia, după deducțiile făcute, 15—20 la sută sunt elemente vicioase sau imorale, ceace-ar da un minimum de 60.000 funcționari, cari sunt incompatibili de a ocupa o funcție publică.

PROFESIONIȘTII

Din pricină că funcționarii n'au în țară la noi, *caziere judiciare* — cum se obicinuiește în toate țările civilizate din Europa — din această pricină un funcționar public, condamnat definitiv, poate eventual să ocupe o nouă funcție, imediat ce și-a ispășit pedeapsa. Autoritatea administrativă nu are niciodată posibilitatea să controleze trecutul unui funcționar. Și nu arare ori, un funcționar public, condamnat pentru fals în acte publice, sau delapidare, după ce și-a executat pedeapsa, își găsește imediat o nouă slujbă pentru a începe dela capăt seria incorectitudinilor.

Se cunoaște cazul unui funcționar superior dela ministerele noastre — ne atrage atenția d. Decuseară — funcționar care a fost for-

fat să-și dea demisia, fiindcă în urma unui denunț, se constatare că ispășise o pedeapsă de trei ani reclusiune.

Un altul, care a fost condamnat de opt ori pentru furt, abuzuri, excocherii, etc. a reușit să fie numit și avansat până la șef de birou la ministerul de justiție!

Din multe exemple citate de informatorul nostru prețios, mai cităm cazul unui colonel de intenție, condamnat să plătească statului despăgubiri de patru milioane.

Cum colonelul a mai rămas în slujbă, dar nu are avere, urmează să i se reție din salariu, până la acoperirea sumei, cu care a păgubit statul.

D. E. C. Decusară a făcut socoteală că iscusitul colonel se va achita de datoria lui către stat în interval de 150 ani!

S'ar putea cita și alte asemenea ciudate cazuri.

Pe când funcționarii cinstiți sunt oropsiți și muncesc pe un salariu de foame, pe de altă parte cei ce fac „numărul 5”, adevărați profesioniști, încercați recidiviști introduși în instituțiile publice — constituiți uneori chiar în bande de complici — jefuesc averea statului și comunelor, paralizând mișcarea industriei și comerțului.

Slujbașii hoști au ajuns o adevărată plagă pentru țara românească, impunându-se imperios o asanare a corpului funcționaresc.

CARE E LEACUL ?

La întrebarea noastră de mai sus, interlocutorul nostru ne-a arătat că are câteva propuneri de îndreptare.

În primul rând ar trebui introdusă instituția *cazierului judiciar*. La locul de naștere al unui individ, indiferent de locul unde domiciliază, se vor localiza toate condamnările ce a suferit. Iar dacă nu i se cunoaște locul de naștere, sau este străin, condamnările suferite se vor localiza la *cazierul central din ministerul de justiție*.

Toți funcționarii vor trebui să aibă fișe dactiloscopice. De altfel sunt țări, în special în America de sud, unde toți cetățenii posedă asemenea fișe. Măsura e salutară și ferește pe oamenii cinstiți, împotriva celor necinstiți.

Albinele de la serviciul „statisticii demografice” și direcțiunea generală a recensământului

D. E. C. Decusară mai cere și o verificare a aptitudinilor profesionale. Selecțiunea la avansare și la conducerea superioară să se facă prin concurs, între toți cei deopotrivă de îndreptățiți.

Din pricina modului, cum se fac azi avansările, *serviciile publice funcționează greoi, rutinar și dau un randement atât de slab!* — observă directorul statisticii judiciare. Azi trage în cumpănă recomandarea, protecția sau în cel mai bun caz, vechimea funcționarului iar nu destoinicia lui.

Și astfel vedem uneori în fruntea serviciilor, sau direcțiilor, unii funcționari superiori, cari nu corespund cu nimic misiunii lor. Ei — chiar dacă ar fi cinstiți — imprimă serviciului un empirism bazat pe rutină, fiind incapabili de a inova de a se adapta necesităților mereu schimbătoare ale serviciului.

În convorbirea avută cu d. E. C. Decusară, d-sa a vut curajul să pue chestia la punct, cu toată franchețea cerând înlăturarea acelor cari compromit reputația administrațiilor noastre publice, funcționari din a căror pricină Statul a fost pus în imposibilitate de a plăti sumele arierate.

Ceeace au furat, în ultimul timp acești necinstiți și incapabili, însumează cifra de 30 de miliarde, sume arierate, care au pus în pană carul nostru financiar, impunând martiragiul funcționarilor cinstiți, pentru care simpatia noastră este întreagă.

CÂT E PARTEA FIECARUIA ?

Dar să nu terminăm acest articol, înainte de a face o mică socoteală, la care suntem tentați în urma divulgărilor d-lui E. C. Decusară.

D-sa ne dă cifra de 30 de miliarde, ca fiind defraudată de aproximativ 60.000 de bandiți, cari au pătruns în corpul funcționaresc.

Împărțind prima cifră prin ultima, rezultă că s'a ales, în termen mediu, fiecare în parte, cu câte o jumătate de milion de lei! Bineînțeles, că unii s'au pricopsit cu mai puțin, fiind mai mult un fel de găinari sau complici mai puțin inteligenți. În schimb „maestrii” au palate și au devenit multimilionari, improșcându-ne acum cu noroiul automobilelor lor.

Mai e de observat, că statistica întocmită de d. E. C. Decusară n'a avut la dispoziție datele noi, pe care le furnizează afacerea Skoda, precum și alte evenimente recente, de această categorie.

ALEX. F. MIHAIL

Omul și opera

Englebert Dollfuss

DOCTORUL Englebert Dollfuss se trage dintr-o veche familie alsaciană care s'a stabilit în Austria pe la începutul secolului XVI.

Părinți cancelarului sunt niște simpli cultivatori. Născut în 1892, Englebert Dollfuss a urmat cursurile școlii locale; apoi preotul satului remarcând vivacitatea lui de spirit, îl introduse într'un colegiu eclesiastic. La un moment dat se credea că se va face preot, dar el nu se vedea înzestrat cu o atare vocație.

Din pricina staturii și a înfățișării lui firave, fusese reformat. Când izbucni războiul, el se angajă voluntar, combătu timp de patruzeci de luni pe frontul italian și termină campania cu gradul de locotenent de vânători ai împăratului.

Plecă apoi la Berlin, unde urmă cursuri de economie politică. Spre a se întreține fu nevoit să ocupe diferite funcții modeste în întreprinderi particulare.

Reîntors în Austria, se consacră cu totul reorganizării sindicatelor agricole. Ideile lui clare, hotărârea lui, inteligența lui, îl făcură să străbată cariera administrativă cu o repeziune fulgerătoare. În trei sau patru ani el ajunse, rând pe rând, președinte al Cămelei Agricole, președinte ale Comisiunii de Căi ferate, ministru al Agriculturii. Președintele Miklas îl numi cancelar atunci când monseniorul Seipel, bolnav, se retrase din viața politică.

Șef al partidului creștin-social, prins între atacurile social-democraților și ale naziștilor, cancelarul Dollfuss a înțeles că grija primordială a Austriei era păstrarea independenței sale. Naziștii, partizani ai Anschluss-ului, nu i-au putut ierta această atitudine.

Ducea în spinare, singur aproape, toată greutatea puterii, fiind nu numai cancelar al Austriei, ci și ministru de Interne, de Agricultură, Externe și Afărire Națională. Poporul său nu se putea dumeri cum acest omuleț, simpatic și mereu vesel, juca un rol atât de important. De mare vedetă, în tragedia politică a Europei centrale! Secretul?... El știuse să înlocuiască prestanța decorativă care-i lipsea, prin îndrăzneala, energia și agilitatea cu care știa să iasă din orice încurcătură.

O singură dată a dat greș. Dar nu din vina sa: natura răutăcioasă — și d. Mussolini — erau pricina. Căci aceasta s'a petrecut în cursul călătoriei pe care o întreprinse în Italia, în vara anului 1933. Ducele îl invitase pe bordul yahtului său care pornise în mijlocul Adriaticii. Aveau de desbătut probleme grave.

În felul acesta, vom fi mai liniștiți, spusese d. Mussolini. În timp ce vasul înainta, Dollfuss expunea, cu o viguroasă elocință, greutățile interne și externe ale Austriei. Dar, încetul cu încetul, discursul său deveni neliniștitor, șovăitor, greoiu... Broboane de sudoare se prelingeau pe fruntea lui turburată...

— Oh! Oh! făcu el deodată, întrerupându-și firul vorbei... Iertați-mă... Răul de mare...

Apoi a lăsat la naiba protocolul și se repezi vertiginos la un colț mai discret al vasului.

— Guvernez o țară care nu mai are marină! Iată pentru ce nu sunt obicinuit! spuse cancelarul cu un zâmbet timid.

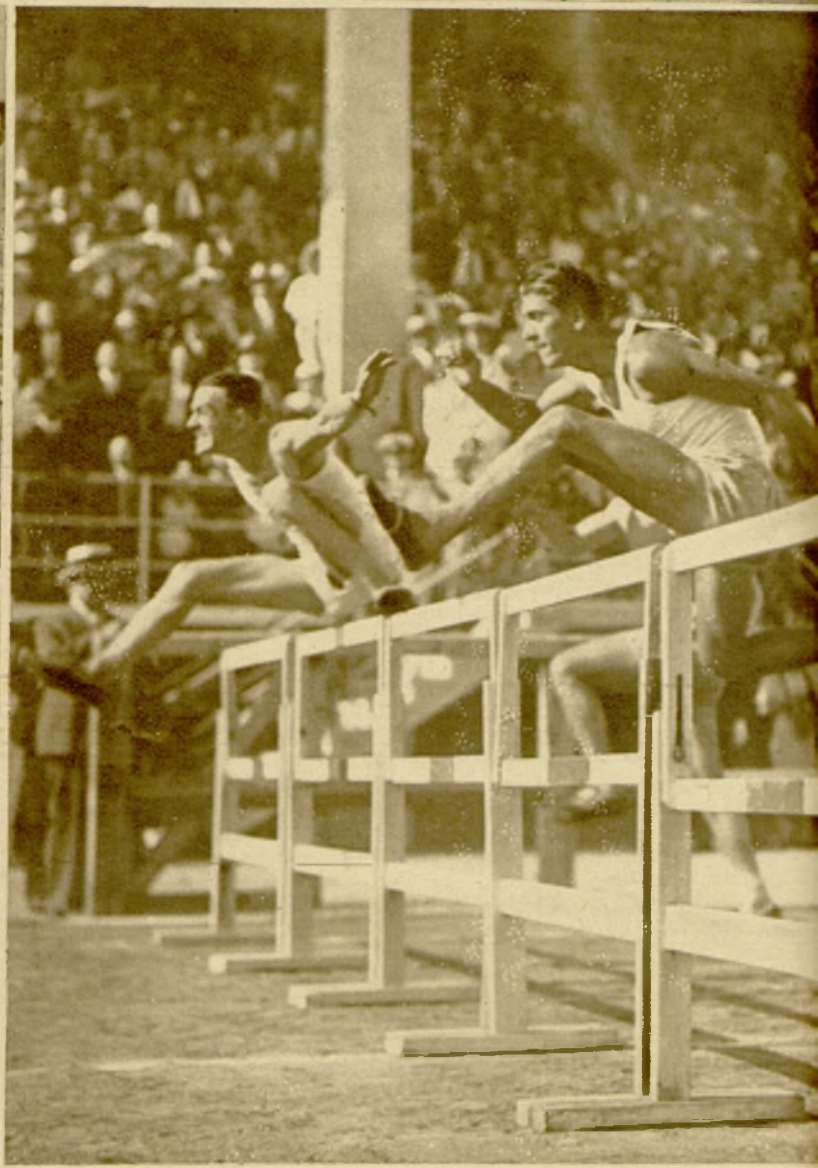
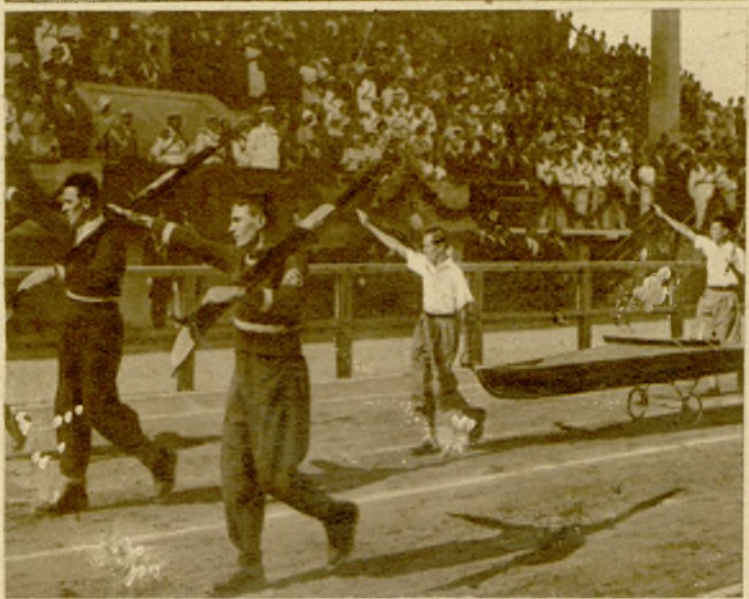
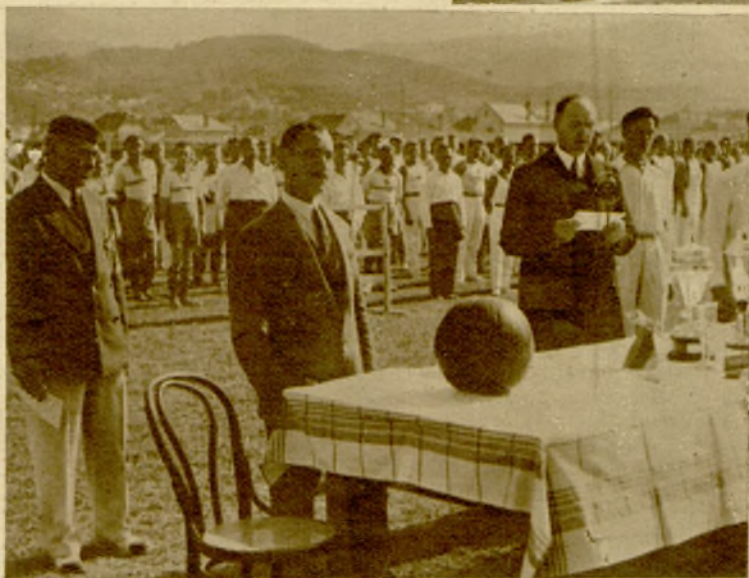
Până în clipa fatală, scăpase de încă două atentate. Și cu prilejul fiecărei ceremonii oficiale, șefii poliției tremurau din toate mădulele. De curând, cu prilejul unui dejun unde erau invitați nenumărați ziariști străini, cineva veni să anunțe pe persoana care sedea la masă, alături de cancelar, că sala banchetului fusese minată. Informația era falsă; dar ar fi putut să fie adevărată. Cancelarul Dollfuss care auzise știrea, se mulțumi să zâmbească. Omul acela mic și firav nu se temea de moarte. Iar în clipa când și-a dat suflul, a mai găsit puterea de a cere să nu se mai verse sânge din pricina lui. Această nobleță sufletească a mișcat pe toți acei pe care-i cucerise cu simplitatea lui înfrântă pereche.

GEORGES TEDDY

Campionatele naționale de atletism dela Brașov

Campionatele naționale de atletism s'au desfășurat săptămâna trecută la Brașov înregistrând un succes foarte frumos. Marea manifestație sportivă a câștigat mult în amploare prin prezența Regelui care a dat astfel cel mai hotărîtor imbold meritoșilor noștri atleți. Fotografiiile pe care le publicăm în aceste două pagini reprezintă câteva aspecte minunate prinse din cursul marelui reuniuni atletice.

Vedem astfel pe Regele Carol al II-lea în tribună primind defilarea atleților; salutul adresat de atleți primului sportiv al țării; defilarea skiorilor; cursele de obstacole; săritura cu prăjină; sosirea în cursa de 100 m. plat și Ludovic Gall câștigătorul marathonului. Ne încântă faptul că reuniunea atletică de la Brașov s'a bucurat de un succes atât de frumos. S'ar putea ca atletismului românesc, atât de năpăstuit până acum, să i se deschidă un drum nou și înfloritor spre adevărata biruință.

(Foto Berman)

Începe toaleta

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CHEMISE CREATION ARDANSE-PARIS • PHOTO ROCKWELL-PARIS

Cât de răcoros, cât de tonic este efectul încântătorului parfumat
al Apei de Colonia „Chat Noir” cu care se vaporizează.
O întrebuințează pentru un motiv hotărâtor: știe că „El” va
amețit de acest parfum ca de mângâerea unei bucle pe chipul lui
sau de viziunea încântătoare a umerilor ei albi.

Chat Noir *création Ladyl*